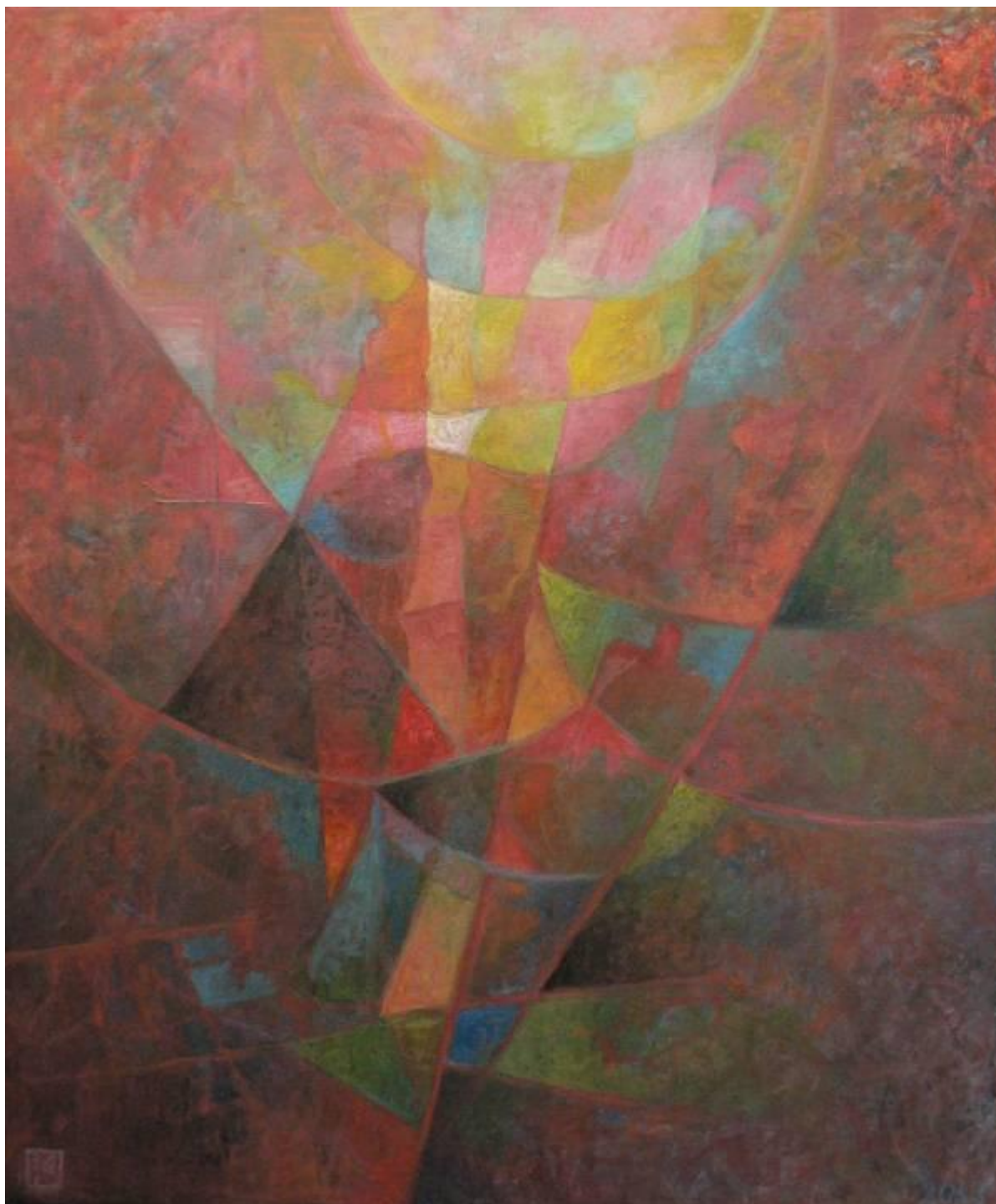

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG

Mozgalom a vallási megújulásért

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG KÖRLEVELE

2020 HÚSVÉTTÓL MIHÁLY-IDŐSZAKIG

A címlapon Hegedűs Miklós „Húsvét” festményének képe látható.

A tartalomból:

Bevezető	3
Idézet Rudolf Steinertől a járványok megszüntetéséről	4
Bart Maris: “Ne félj!”	4
Az Úrvacsora misztériuma - Emil Bock Az evangélium könyvéből	7
Bastiaan Baan: Az Elemek Ura	13
Vlagyimir Szolovjov: Vasárnapi levelek	18

BESZÁMOLÓK

„Támaszom legyen megértésed, szereteted és hűséged...”	20
Hibázni szabad, és a kudarc is megengedett!	24
A tér formálásának goetheanisztikus megközelítése	29

GYÜLEKEZETI ÉLETÜNK FOLYAMATAI

A területi vezető váltásáról - Vicke von Behr úr levele	33
Közösségünk fája	34
A meglévő ágainkról	34
Gyermekek és fiatalok a közösségben	36

SZÍVÜGYEINK

A bolygók és a Passiótól Húsvétig tartó időszak	38
Gyertek velünk kirándulni!	39

KÖZELGŐ ESEMÉNYEK

Konfirmáció	41
Konfirmációra készülők nyári tábora	41
A konfirmációra készülés margójára	41
Családos nyári tábor - Az elkötelezettség sorsalakító esszenciái	42
Rendszeres csoportmunkák és közösségi beszélgetések	43
Kapcsolattartás	44

A programjainkat és a heti evangéliumrészeket külön ismertetőnkben tesszük közzé.

A litvániai gyülekezetalapítás 2020. október 16. és 18. között lesz Vilniusban, előtte és utána kirándulásokkal. Szervezőt keresünk az utazáshoz.

Kedves Barátaink!

Budapest, 2020. 03.24.

Az elmúlt hetekben az élet megváltozott körülöttünk és bennünk. Ez a változás mindannyiunkat érint, mert az EMBER-re hat, kortól, helytől, nemzettől függetlenül. Amikor elkezdjük ennek a körlevélnek a szerkesztését, még máshogyan gondolkodtunk, éreztünk, és ennek megfelelően máshogyan terveztünk. Terveztünk, hiszen az ember célokat tűz ki maga elé, hogy fejlődjön, épüljön, értékebbé tegye a világot és önmagát. De a szokásos tervezést ma már szinte lehetlenné teszik az eddigi hordozó folyamatok és formák felborulása. A térnek és az időnek hirtelen más értelme és jelentősége lett, ami arra ösztönöz, hogy máshogyan keressük azt, ami megtart és hordoz. Tisztább gondolkodással, erőteljesebb reménnyel és Krisztussal áthatott cselekvéssel.

Hogyan tudunk biztos talajra állni ebben az új helyzetben? Az Én-érzésünk és tudatunk egyensúlyáért küzdve hogyan tudjuk legyőzni a bénító félelmet, és megőrizni a középpontunkat úgy, hogy ne szédüljünk el az örvények sodrásában, és közben fokozottan érdeklődjünk embertársaink iránt, tegyük a teendő jót a világért?

A táncosoknak, amikor szédítő sebességgel csak forognak és forognak, egyetlen dolog segít, hogy ne veszítsék el az egyensúlyukat és önmagukat. Kiválasztanak egy pontot, és arra figyelnek. Arra az egyetlen pontra irányítják újra és újra a tekintetüket, figyelmüket. Ez a pont az, ami megtartja őket a szédítő forgás közben. Hol találhatjuk meg mi is azt a pontot, amire újra és újra fókuszálva a tekintetünket irányíthatjuk, ami megtart minket, hogy ne essünk ájultan össze a bizonytalanságok forgatagában?

„Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mindenki kap, aki kér; aki keres, talál; és a zörgetőknek megnyílik az ajtó.” (Máté 7, 7-8)

Bízunk benne, hogy ki-ki megtalálja a maga bátorító és iránymutató támpontját az elmélyült imában, meditációban, a szertartásaink átélésében, akár a körleveleinkben küldött gondolatokban, egy találkozásban, beszélgetésben és a szeretetből fakadó cselekvésben.

A Feltámadott erejével áthatott békével teli napokat, biztos támpontot nyújtó élményeket és felismeréseket kívánunk mindenkinek!

Szeretettel a munkatársak nevében is

Bozókiné Anna és Silye Imre

„Ha elterjed egy olyan nemes törekvés, melynek következtében visszaszorul az önző félelem, a szeretetből fakadó segítség hat az emberek között, és ez kerül be az ember alvásába, nem félelem-képzetekkel, hanem azzal, amire a szeretet-teli segítség képes, akkor ez kárt okoz az ember ahrimáni ellenségeinek. És valóban igaz, hogy ha eszerint viselkednénk, akkor megtapasztalhatnánk, hogyan tud hatni egy ilyen törekvés elterjedése a járványok befejezésére.”

Rudolf Steiner szavai Oda Waller és Christian Morgenstern emlékére mondott beszédéből (1914. május 9, GA 261). Fordította Silye Imre.

Bart Maris: “Ne félj!”

Az emberi immunrendszer két rendkívüli állapotáról

Amikor ismeretlen vagy idegen dologgal találjuk magunkat szembe, ami esetleg fenyegető is lehet, gyakran ijedséget vagy akár félelmet érzünk. A lélek egy pillanat alatt éber lesz és gyorsan felkészül, hogy védekezzen vagy meneküljön. Amikor bizalomteljesen hallgatunk valakit, aki közel áll hozzánk, szívesen magunkba fogadjuk a gondolatait, anélkül, hogy megijednénk. Az elbeszélésbe bele tudunk oldódni. Testünk szintjén azt, ami kívülről érkezik felénk, illetve azt, ami testünk belsejében változást hoz, az immunrendszerünk érzékeli és *ismerősnek* vagy *idegennek* ítéli. Ha idegen dologról van szó, az immunrendszer reagál. Védekezés, azaz immunválasz keletkezik, néha lázzal, fájdalommal. Hasonlóan egy ijedségre adott válaszhoz, a szervezet immunsejteket mobilizál, amelyek igyekeznek megvédeni azt a határátlépéstől vagy az idegen befolyásolástól, például egy szálka, de akár baktériumok és vírusok esetében.

Amikor Mária megijedt Gábriel arkangyal látványától és szavaitól, Gábriel így szólt: “Ne félj, Mária!” Ezután kinyilatkoztatta számára, hogy fiúgyermeket fog szülni. Valójában nagyon meglepő, hogy egy még meg nem született gyermek egy nő ölében tud növekedni. Ez az embrió, illetve a meg nem született gyermek sok szempontból más, mint a leendő édesanya, a gyermek génjeinek fele az apától származik, és így az anya számára idegen. Miért nem védekezik az immunrendszer? A várandósság alatt egy immunológiai “rendkívüli állapottal” van dolgunk. Az anyai szervezet és az embrió közti érintkezési felület az az embrionális burokszerv, amiből később a méhlepény lesz. A lepény azonban embrionális szövetből fejlődik ki, ezért az embrióhoz tartozó szervnek kell tekinteni, tehát nem az anyához “tartozik”. Az immunológiai rendkívüli állapothoz az impulzust a fiatal méhlepény-szövet adja. A “várandós immunrendszer” képes arra, hogy

ezt az impulzust felvegye, megfelelően reagáljon, (a legtöbb esetben) megértse az üzenetet és lazítson saját védekező stratégiáján, illetve az önértékesítésén. Ha ez nem sikerül, akkor a várandósság és a magzat fejlődése során akut vagy krónikus komplikációk jelentkeznek. Egy normális és egészséges folyamat során azonban nem csupán az immunológiai védekezés visszafogottabb, hanem a várandós szervezet gondoskodik a bőségesebb vérellátásról, ami által optimálisan ellátja a magzatot a szükséges tápanyagokkal, és ezeken túl hónapokon keresztül óvja és védelmezi a növekedő magzatot. Biztonságos életteret biztosít a még meg nem születettnek. A nőnek ezt a jelentős, kivételes, rendkívüli állapotát “áldott állapotnak”, “másállapotnak” is nevezik.

Egy merőben más rendkívüli állapotban találja magát az emberi szervezet a rákbetegségben. Noha a rák a test saját sejtjeiből indul ki (például a bélfal, az emlőmirigyek, vagy a tüdő sejtjeiből), de ezen sejtek mind genetikailag, mind viselkedésükben és a sejtfelszín struktúrájában (receptorok) is megváltoztak. Immár nem a teljes test jóllétét szolgálják, tevékenységüket már nem hangolják össze a többi szervvel, hanem önállósították magukat és ezáltal a szervezet megsemmisítése felé haladnak. Az immunrendszer ezt végignézi, nem ismeri fel sem a változást, sem a veszélyt. Ellenkezőleg, kiemelt vérellátással táplálja ezt a gyorsan növekvő, romboló és áttétekkel terjeszkedő szövetet. A tumorsejtek képesek saját maguk álcázásával elrejtőzni az immunrendszer éber pillantása elől, hogy az ne-hogy felismerje és védekezésükkel megsemmisítse őket.

Vajon ez egy másfajta rendkívüli állapot, mint a várandósság? Hiszen sok minden nagyon hasonlónak tűnik. Mindkét esetben a “Ne félj” üzenete ad teret és gondoskodást a félig idegennek. Ám a rák esetében ez a kényszerítő követelés, vagy akár manipuláció egy elfajzott, autonómiára törekvő, differenciálatlan, strukturálatlan és megsemmisítő saját szövettől ered. Ezzel szemben a várandósságnál egy magasan differenciált, egy csíraállapotú emberi lélek által beburkolt, fejlődésben lévő szervezetről van szó. A rák a várandósságnak egy negatív, üres tükörképékként mutatkozik meg, ami azonban hosszú időn keresztül (akár sok éven át) észrevétlen és láthatatlan tud maradni, és így megvédi magát az immunrendszer támadásaitól. A várandós nő biztos lehet Gábriel üzenetében és kíséretében. A rákbetegséget egy hamis prófétának tekinthetjük, melyet fel kell ismernünk és le kell lepleznünk. A gábrieli “Ne félj” helyett egy michaeli-raphaeli “Ismerd fel, ijedj meg, félj és védekezz!” üzenetre van szükség. Éberségre és a határok védelmére szólít fel, de olyan módon, hogy az ne egy destruktív harc legyen, hanem az immunrendszernek a gyógyító érzékenyítése által lehetővé tegye az egészség erősödését!

Mindkét esetben a kint és a bent viszonyáról van szó, kiegészítve azzal a kérdéssel, hogy tulajdonképpen hol húzódik köztük a határ. Mi tartozik még a belvilághoz, és mi van már kívül? Ez a határ nem hermetikus, hanem hol jobban, hol kevésbé átteresztő. Hogyan képes a belső megóvni magát a kívülről jövő negatív hatásoktól, és egyidejűleg beengedni a pozitívokat?

Amit a testi szinten a várandósság és a rákbetegség példáján bemutattunk, az nap mint nap zajlik a lelki és szellemi szinteken is. Amikor egy másik ember gondolatát, eszmefuttatását megtermékenyítő módon felvesszük magunkba, akkor lehetséges, hogy ez egy valós “Ne félj”-hangulatban történik. Ilyenkor a gondolat képes bennünk tovább fejlődni és növekedni, és gyümölcsözőnek bizonyulhat számunkra és környezetünk számára. De be tudnak surranni következetesnek és meggyőzőnek tűnő ötletek és gondolatok, melyek továbbfejlődnek bennünk, mielőtt észlelnénk és tudatosítanánk eredetüket és romboló hatásukat. Egy hamis prófétai “Ne félj” sikeresen elérheti, hogy a gondolat valódi alakját nem ismerjük fel és nem távolítjuk el, mielőtt rombolóan szétterjed bennünk és környezetünkben.

Ez hármasságban, testi, lelki és szellemi szinteken ébreszt rá bennünket arra, hogy megfelelő hallással és figyelmes érzékeléssel őrkdjünk a fölött, hogy mely üzenetnek engedjük át belső életünk termékeny talaját és védett terét, hogy az benne növekedjék. Rudolf Steiner ezt 1923-ban a következőképpen foglalta szavakba:

Nekünk, a jelenkor embereinek
Igaz hallásra van szükségünk,
Hogy meghalljuk a szellem ébresztő hívását,
Michael ébresztő hívását.
A szellem-megismerés akarja
Megnyitni a lelket
Az igaz ébresztő hívás hallására.

Dr. med. Bartholomeus Maris, szül. 1956, nőgyógyász, Krefeld

Fordította: Huffman Szilvia

Az Úrvacsora misztériuma

Emil Bock: Emmaus és a Feltámadott étkezése

Ne egyetlen példára korlátozódjunk, mert úgy könnyen egyoldalúvá válhatnánk, ezért nézzük meg még a feltámadott Krisztusnak azt a két megjelenését, is, amelyet a Lukács-evangélium ír le utolsó fejezetében:

Krisztus és tanítványai Emmausban és
Krisztus étkezése a tanítványok előtt.

Mindenképpen a feltámadásról szóló történetekről ismerhetjük fel könnyen, hogy ezek példák a tisztán szellemi eseményeknek felfogható csodákra. A tengeren-járás csodája is ilyen. Krisztus feltámadását szintén az evangéliumbeli csodák közé sorolhatjuk, amellyel kapcsolatban elterjedt már korábban is egy spirituális felfogás, de nem tudott valóban és igazán gyökeret verni egy olyan világképben, amilyen a materialistáké. Így pedig tény, hogy Krisztus feltámadásának valós voltát az emberiség már régen el is felejtette. Számtalan szószékről beszélnek Húsvétkor úgy a feltámadásról, mintha ugyanaz lenne, mint a halhatatlanság. De a feltámadás nem a lélek, hanem a test misztériuma, több a halhatatlanságnál. Éppen a Lukács-evangélium végén lévő két jelenet állapítja ezt meg kérelmelhetetlenül. Krisztus megjelenik a tanítványoknak. Megijednek, mert kísértetnek, szellemnek vélik. De Krisztus, hogy megmutassa, nem pusztán szellem, azt kérdezi: „Van valami ennivalótok?” Szemük láttára eszik halat és mézet.

Ez a jelenet mindig újból elriasztott és bizonytalanná tett minden kísérletet a feltámadás spirituális megértésére. A bizonyosság csak akkor lehetséges, ha nem egy absztrakt módon szellemi felfogást találunk rá, hanem egy spirituálisan reálisat. A Feltámadott étkezéséről szóló jeleneten kell beigazolódnia, hogy spirituálisan értettük meg a feltámadást.

Nos, az evangélium olvasásáról éppen ennél a helynél kell mondanunk valamit, ami alapvető. A hiba, hogy az evangélium valamelyik jelenetének olvasásakor nem vagyunk tekintettel a helyére és a fokozatára, sehol sem annyira veszedelmes, mint amikor a Feltámadott jelenik meg. Szinte mindenütt úgy veszük szemügyre az evangéliumok közléseit, mintha semmi előzményük nem lenne. De egyáltalán nem mindegy, hogy az evangélium elején, a közepén, vagy a végén van-e az elbeszélés. Minden egyes fejezetével a megnyilatkozás és az élmény egy-egy magasabb, szentebb fokára vezet az evangélium. Nincsen annál közönsége-sebb szemléletmód, mint amely az evangéliumokban az elbeszélések sorrendjét véletlennek, önkényesnek, egyes összefüggéstelen részek összefűzéséből

létrejöttek tartja. Az evangéliumban mindig benne van az út, az ösvény jellegzetessége. Az evangélium minden egyes része azt feltételezi, hogy aki meg akarja érteni, már valóban keresztülment belsőleg mindenben, ami azt megelőzi. Minden egyes elbeszélésnek megvan a maga szintje, melyet meghatároznak az előzmények. Egy esemény fokozatának magasságát az határozza meg, hogy hány evangéliumi történés előzte meg.

Mint mondtuk, az evangélium egyik elbeszélésénél sem annyira fenyegető a veszély, mint a húsvéti történeteknél, ha saját szintje nélkül, mintegy a puszta földön, a földszinten nézzük. Csak az számíthat arra, hogy a feltámadás történeteit megérti, aki olyan tisztelettel haladt át az egész evangéliumon, mindenekelőtt a Passió és a Golgota eseményein, hogy fokozatosan át is alakult tőlük.

Aki viszont a Húsvét eseményeihez így közeledik, nem is tud már eljutni a durván materialista vagy absztrakt felfogáshoz. Átéli, hogy a húsvéti események helye egy magas és szent hegycsúcs, amely megkívánja, hogy felmásszanak rá. Az evangéliummal való mindenfajta foglalkozás során az legyen a magától értetődő alapállás, hogy a maga saját színvonalán keressünk fel minden történést.

Nagyon jelentőségteljes az a mód, ahogyan az Utolsó Vacsora megelőzi a passiót és a feltámadást. Az átlagemberhez képest, aki elszenvedi, nem aktívan hajtja végre halála pillanatát, sem Krisztus halála, sem feltámadása nem olyan folyamat, esemény, amelyet abban a pillanatban Krisztus passzívan hajtott volna végre. Ezek a legeslegnagyobb tettek, egy teljes időszakot kitöltő cselekedetek.

Amikor elkezdődik az Utolsó Vacsora, egy olyan misztérium áll előttünk, amely mindenkire, aki be akar térni a Golgota nagy misztériumának templomába, kiszabja az élmény megpróbáltatását. Aki nem ébred tudatára magában az áldozat és az átváltozás legalább leheletnyi nyomának, amikor az Utolsó Vacsora képén halad át, annak zárt pecsét marad a Golgota és a feltámadás.

Amikor Krisztus vette a kenyeret és a bort és azt mondta: „Ez az én testem, ez az én vérem”, valóságosan érvényesülni kezdett a lelki esemény, amely megtörtént a Földön. Történt valami a kenyérrel és a borral. Krisztus szavai után a kenyér és a bor valami más lett, mint annak előtte volt. Addig az emberi fizikai test és a rajta keresztüllüktető vér Jézus teste és vére volt, egyúttal Krisztus teste és vére. A Krisztus-lény, a Krisztus-Én úgy élt bennük, mint máskülönben egy ember énje él a maga testből és vérből álló földi burkában. Amikor elkezdődött az Utolsó Vacsora és Krisztus kimondta ezeket a szavakat, a Krisztus-Én kiterjesztette testiségét. Felhagyott vele, hogy Jézus testiségére korlátozza magát, hogy túlaradó kozmikus teljességéről lemondjon, és elkezdte magát kiárasztani, önmagát feláldozva a Föld lényébe ontani, amit a kezében lévő kenyér és a bor

képviselet. Ettől kezdve már nem pusztán csak Jézus testében élt Krisztus lelke és szelleme, hanem a kenyérben és a borból odaajándékozták magukat a földi létnek. Ahogyan pedig mindig azt nevezzük egy lény testének, amiben a lelke él, így lett valóban a kenyér Krisztus testévé és a bor a vérévé. Krisztus a kenyeret és a bort megáldva és felmutatva egyesítette velük a lelkét, ezt fejezi ki az emberszentelő szertartás, a Keresztény Közösség szertartása. Ennyiben volt a Passió és Krisztus halálának kezdete az Utolsó Vacsora, mint egy áldozati cselekmény, melyben megkezdődött a nagy felajánlás (offertorium).

Emiatt azonban ez egyúttal a feltámadásba torkolló események kezdete is volt. Ha igaz, amit Goethe mondott, hogy „Felszentelt a hely, ahová egy jó ember lép”, egészen biztosan illik rá, hogy felszentelt a hely, ahová Krisztus lépett. A kenyér és a bor azzá a hellyé lettek, ahová Krisztus lépett, mi több, lelke, szelleme burkává, a mennyei erők edényévé lettek a Földön. Ezáltal pedig belülről átváltoztak, átlényegültek (transzsubstanciatio). A bennük lévő szellemi fény keresztülragyogott rajtuk. Szellemi szemünkkel úgy látnánk, mintha a szentségtartóból felragyogna a Nap.

A feltámadás során bontakozik ki teljesen a transzsubstanciáció, az átváltozás folyamata. A feltámadás és az átlényegülés egy és ugyanaz a rejtély. Aki a transzsubstanciációt, a kenyér és a bor átlényegülését érti, megérti Krisztus feltámadását is és megfordítva. Az emberiség szellemi fejlődése folyamán a legnagyobb sorscsapások egyike, hogy veszendőbe megy az átlényegülésnek, mint valószínű szellemi folyamatnak az értéke. Az emberiség akkor lépett a materializmus és az absztrakció korszakába – minden világnézeti kérdést illetően is –, amikor ingadozni kezdett az Utolsó Vacsora durván anyagi és üresen absztrakt felfogása között. Ezért ma is az átlényegülés és a feltámadás értésének megújításával lehet a materializmust a legnagyobb erővel legyűrni, és ezzel lehet utat törni az evangélium és a spirituális kereszténység megértéséhez.

Krisztus feltámadása annak a fizikai testnek az átlényegülése volt, amelyben három éven át lakozott Krisztus lelki-szellemi lény. Amikor a tanítványok meglátták a Feltámadottat, akkor is az lépett eléjük, ami szellemileg sugárzott rájuk a kenyérből és a borból Krisztus fényttesteként, mely az átlényegülés, az átváltozás folytán keletkezett. Ami anyaggal töltötte ki a Krisztust hordozó fizikai testet, az enyészetté lett és magába fogadta a Föld, mint mindent, ami földi. Ez ugyanaz, mint amikor az átváltozás után kenyeret ettek és bort ittak az Utolsó Vacsorán. Igazán mondhatjuk, hogy csak a tisztán fizikai anyag megsemmisülésével fejeződik be az átváltozás, a fényből álló testi alak keletkezésének folyamata. Elpusztul a földi test. Létrejön a feltámadási test.

Az átváltozás óta, amely Krisztus nagy áldozatának másik oldala, az Utolsó Vacsorától a feltámadáshoz vezetve egy szellemi esemény él egyre növekvően a földi világban, földi szemmel láthatatlanul. Krisztus feltámadás-teste, az új Föld fénytete építkezik mindabból, amibe a Krisztussal áthatott emberek lelkéből beáradhat a Krisztus-lélek.

Aki az evangéliumban úgy megy keresztül az Utolsó Vacsora jelenetén, hogy át is éli, attól az élménytől, hogy Krisztus feláldozza magát, belehal a földi létbe, olyan képességet szerez meg, amellyel megéri Krisztus szenvedése útját és halálát. Az átváltozás, Krisztus felragyogó fénytete átélésével pedig egy olyan képességhez jut, amellyel megértheti Krisztus feltámadását. Az Utolsó Vacsora mint keresztény istentisztelet értelme az, hogy a felajánlás és az átváltozás során az ember lelkének lehetősége nyílik arra, hogy úgy jusson közelébe Krisztus halálának és feltámadásának nagy szellemi, kozmikus folyamatához, ahogyan Ő halad az emberiség évszázadain keresztül. Az oltári szentséggel kapcsolatos cselekmények során a felajánlás az egyik legkiválóbb alkalom arra, hogy találkozzunk a magát feláldozó Krisztussal. A feltámadott Krisztussal való találkozásra pedig a felajánlást követő átváltozás a legkiválóbb alkalmak egyike.

Ezzel adott a kulcs a Lukács-evangélium végén álló két húsvéti történet megértéséhez. Elegendő most csak rövidebben áttekintenünk őket, hiszen itt a csodákra vonatkozó legalapvetőbb kérdésekkel kapcsolatban kell csak mindent leírnunk.

A két tanítványhoz egy harmadik alak is csatlakozik az Emmausba vezető úton. Látják és hallják is őt, de anélkül, hogy felismernék. Beesteledvén, betérnek egy házba. Miután a tanítványoknak úgy tűnik, mintha a harmadik már tovább akarna menni, kéri, hogy térjen be velük a házba. Ami azután a házban lezajlik, az egy ünnepélyes Úrvacsora. Elhangzanak azok az áldó szavak, melyeket Krisztus mondott a tanítványokkal való földi együttléte idején a kenyér felemelésekor, lelkét azzal egyesítve. Amikor a tanítványok is elvégzik a szent cselekedetet, ezt úgy élik meg, mintha maga Krisztus celebrálna. Amikor pedig az átváltozás élményéhez jutnak el, hirtelen felismerik a hozzájuk csatlakozott harmadik lényét.

Aki pontosabban szeretné a felismerés megélését elképzelni, az mondhatná, hogy lehanyatlott odakint a fizikai Nap, és ez okból tértek be napnyugta után a házba. A tanítványok most a kenyér megszegésének egyszerű és szent cselekedete során egy kenyérszeletet magasra emelnek. Ekkor szellemi Nap sugárzik lelki szemek felé a kenyérből, melynek sugárzó fényében a feltámadott Krisztus orcáját, testét látják meg. Most a Krisztussal történő kommuniójuk során, az Ő lényével történő egyesülésükkor válik számukra világossá, hogy Krisztust látták és hallották az úton. Az Úrvacsora, az átváltozás élményében találkozik Krisztussal

a két tanítvány. Az Úrvacsora misztériuma a Húsvét első két drágakövének foglalta.

Az erről alkotott felfogás bizonyos fokig eltorzulva rögződött meg attól, hogy Luther így fordította azt, ahogyan a két tanítvány a többieket értesítette élményükről: „És ezek is elbeszéltek... miképp ismerték meg ők a kenyér megszegéséről.” (Lukács: 24, 35.). Egyenesen a fordítás hibája, hogy „a kenyér megszegéséről” ismerték fel őt, mert azt a téves képzetet kelti, mintha az eleinte ismeretlen és később felismert személy egy olyan emberi lény lenne, akit végül is taglejtéséről, kézmozdulatairól ismertek fel. Nem a kenyeret megszegő kézben volt ez a bizonyos harmadik személy, hanem inkább a kenyérben. Így fordíthatnánk talán helyesen ezt a helyet: „... amint szellemileg kinyilvánította magát előttük a kenyér megszegése során.”

Fizikai értelmezés esetén meglehetősen tartalmatlan maradna az a vonás, amely világosan rámutat, hogy szellemi esemény és szellemi élmény jellege van az egész jelenetnek: „és úgy lőn, mintha tovább menne.” (Lukács: 24, 28.) Itt a tengeren-járással áll előttünk egy olyan párhuzam, ami elmélkedéseink számára nagyon lényeges: „... az éj negyedik szakaszában hozzájuk méne és el akar vala haladni mellettük.” (Márk: 6, 48.) Az efféle részletek fontosak az érzékfeletti folyamatok megismerésének technikája szempontjából. Ha sor kerül egy lélek és egy szellemi lény találkozására, akkor ő a szellemi lényt mindig a reá jellemző áradó mozgulataiban találja meg. Az élményt átélő lélek aktivitásán múlik, hogy milyen mértékben kerülhet sor valóságosan személyes találkozásra és egyesülésre a szellemi lényel, azaz, hogy mennyire sikerül neki megragadnia és rögzítenie az élményt. Mily gyakran halad el Krisztus szellemi lénye az emberi lelkek mellett, anélkül, hogy az embereknek a vele való találkozáshoz erejük lenne. A két történetből, a tengeren-járás és emmausi megjelenése történetéből is ezt ismerhetjük fel. Ha nem képes az ember arra, hogy Krisztust a hajójába vagy a házába befogadja, akkor elmegy mellette. Ebben nyilvánul ki minden valós érzékfeletti élmény alaptörvénye.

(Johannes Weiss már többször említett bibliamagyarázataiból vett idézet megmutathatja, hogy az efféle szellemi ősjelenségek értésétől a ma megszokott gondolkodásmód milyen távol áll: „Kissé rejtélyes marad a megjegyzés, hogy el akar mellettük haladni a tengeren járó Jézus. A szóhasználat csak annyit akar mondani, hogy amikor Jézust a tanítványok meglátták, éppen azon volt, hogy a csónak mellett elhaladjon.”)

A Lukács-evangélium végén álló két történet közül a második valóban az evangéliumokban legtöbb kérdést felvető kérdések egyike. A leírás, hogyan evett a Feltámadott halat és mézet a tanítványok előtt, a feltámadás szellemi megértésére törekvők közül egyeseket meg is tévesztett, és még talán kétségbe is

estek a lehetőséget illetően, hogy mint gondolkodó emberek kapcsolatba kerülhetnek-e egyáltalán a feltámadással.

A jelenet viszont érthető lesz, ha az Úrvacsora misztériuma nézőpontjából és a tanítványok úrvacsora-élményének tekintjük.

Amikor valóságosan végrehajtják a szentséget, mindig kétszer étkeznek, egyszer teljesen az érzékelhető fizikai szinten, amikor emberek járulnak az áldozáshoz, előzőleg pedig szellemileg-fizikailag, amikor Krisztus eszik az átváltozás-kor. Krisztus szellemileg fényttestben, feltámadás-testében van jelen. Amikor felajánlják a kenyeret és a bort, a Föld adományait, Krisztus fényttestébe fogadja őket, fénytteste alkotórészeivé lesznek. Kenyér és bor Krisztus testévé lesz azáltal, hogy bekebelezi fényttestébe, és arra készíti őket fénytteste belső Napjával, hogy szellemileg sugározzanak. Amint az ember ételt és italt kebelez be, amikor eszik és iszik, úgy kebelezi be az átváltozás során Krisztus a kenyeret és a bort.

Az átváltozás, átlényegülés Krisztus étkezése. Krisztus kenyeret és bort fogad a testébe és vérébe. Bár Krisztus étkezése a képi folyamat szerint fordítottja az emberi étkezésnek. Amikor eszünk, a fizikai szemünkkel látjuk az enivalót bekerülni abba, aki eszik. Krisztus étkezését pedig úgy képzelhetjük el, hogy ő, aki eszik, mint fényalak, mint szellemi Nap költözik be az enivalóba. De Krisztus étkezése egyformának látszik az ember étkezésével, ha az imaginatív látás képével érzékeljük, amint erre képesek voltak a tanítványok a Lukács-evangélium utolsó fejezetében leírt jelenetben. A tanítványok Krisztus étkezéseként élik át annak az ételnek az átváltozását, amelyet felajánlottak neki. Az étel átváltozását úgy élték meg, hogy ezek után Krisztusban volt a táplálék.

Egészen biztosan nem tévedünk, ha úgy képzeljük, hogy miután Krisztus a tanítványok szeme láttára elfogyasztotta az ételt, amivel megkínálták, a legszentebb áldozás, az Úrvacsora formájában magukhoz fogadták és elfogyasztották a tanítványok is. Ez csak a materialista felfogás számára lenne ellentmondás.

Minél jobban életre kel majd újból közöttünk az Úrvacsora valós és bensőséges élménye a szentséggel áthatott élet megújítása következtében, annál ismeretlenebbnek és otthonosabbnak tűnik nekünk majd a Feltámadott étkezéséről szóló evangélium. A feltámadás efféle története csak egy kulturálatlan kor számára tűnhet rejtélyesnek, sőt, visszataszítónak, egy olyan kornak, amelyen az utóbbi évszázadoké volt, amelyben, mint kultusz, csak a Péter-féle egyház dogmatikus, szellem-nélküli és ezért voltaképpen meg sem értett vallásgyakorlata volt jelen. Minden Úrvacsorában benne van a kenyér és bor átváltozása, Krisztus étkezése, mielőtt még a kenyérral és a borral történő szentáldozás, az Úrvacsora során az ember étkezését ünneplik meg.

Az evangéliumban minden csodát megelőz egy misztérium, és a csodát csak ezzel lehet felismerni és megsejtve érteni. Egy szóval kifejezve az alvás misztériuma előzi meg a tengeren-járás csodáját, a Lukács-evangéliumban lévő húsvéti történetek csodáit pedig az átlényegülés misztériuma. Az evangéliumhoz vezető útra akkor találunk rá, ha újból szert teszünk majd egy olyan világszemléletre, amely által az olyan misztériumokat, mint az alvás és a tengeren-járás, jól ismerik az emberek. Az evangélium világszemlélete és korunk megszokott világszemlélete nagyon messze áll egymástól. Nincs mit csodálnunk azon tehát, hogy az evangéliumot nem lehet megérteni a mai világszemlélettel, vagy rosszul értik. A világszemlélet kérdéseit lépésről-lépésre haladva kell megoldanunk, hogy eltakaríthassuk a materializmusnak az evangéliumot ellepő törmelékét. Elmékedéseink a materializmus törmelékeinek eltakarításához, az evangéliumhoz tartozó világszemlélet kimunkálásához kívánnak hozzájárulni.

Emil Bock Az evangélium című könyvéből. Fordította Göröntsér Márton.

A 16., 17. és 18. bekezdéseket lektorálta Hillerné Szende Sára, a többi helyenként az eredetivel egybevetette és módosította Silye Imre.

Bastiaan Baan: Az Elemek Ura

A kereszténység és a természet összefonódása

Ezzel a címmel és alcímmel jelent meg a Keresztény Közösség papjának, Bastiaan Baannak egy könyve még 2006-ban holland nyelven, majd 2013-ban angolul. Az alábbi írás a könyv ugyanilyen című fejezetéből készített kivonat. Aktualitásából természetesen az „örök” sohasem veszíthet, de az itt kifejtett gondolatok alapján ma talán még inkább érdemes figyelmünket ráirányítani korunk kereszténysége és az emberiség által megtapasztalható természeti jelenségek párhuzamaira. Eszünkbe juthat Walther Giezendanner úrnak az őskereszténységről tartott előadása is. Mint ahogy az is, hogy tavasszal, a természeti elemek erőteljes ébredése, valamint a kereszténység legfontosabb ünnepi időszaka idején hogyan kapcsolhatjuk mi magunk össze Krisztust az elemekkel.

Az ír keresztények Jézusnak az Elemek Ura nevet adták, de nem csupán a keresztelő pillanatától illették ezen a néven, hanem születésétől kezdve. Szemben a hagyományos kereszténységgel a korai kelta (ír) kereszténység nem elsősorban az emberek urának tekintette Jézus Krisztust, hanem az elemek fölött uralkodó királynak. Írország volt az egyetlen hely, ahol a kereszténység és a természetvallás

összeütközés nélkül találkozott. Sehol nem zajlott le a kereszténységre történő áttérés olyan zavartalanul, mint itt, ahol a keresztények közvetlenül a druidák által lerakott alapokra építkeztek. A keltáknál egy olyan történelmi formáját láthatjuk a kereszténységnek, amely kapcsolódik a korábbi természetvalláshoz. Az ír keresztény szentek ugyanolyan mágikus tetteket hajtottak végre, mint a druidák. A nagy különbség azonban az volt, hogy e szentek az Elemek Urát hívták segítségül fehér mágiájukhoz. Szent Patrik és Szent Kolumba például ismerte az ún. „druidák kapuját”; ezt a régi kifejezést használták az illetéktelenek kívül tartására szolgáló mágikus küszöbre. Patriknak sikerült előidéznie a druidák által *féth fiadának* nevezett jelenséget, melynek során az ember eltűnt a ködben és helyette néhány szarvas jelent meg. A láthatatlanná válás és a természeti világ elővarázslása ismert mágikus tett volt ott és akkor. Ahogyan az elemek – a tűz, a levegő, a víz és a föld – fölötti uralom mindenféle formái is, melyekkel az ír szentek kifejezték, hogy ismerik az Elemek Urát, és hogy az Úr meghallgatta fohászaikat.

Rendkívül figyelemre méltó az a történelmi tény, hogy Írország kereszténnyé válása során egyetlen keresztény sem szenvedett mártíromságot. Mi készítette a druidákat arra, hogy a hagyomány szerint a világon elsőként fogadják el a kereszténységet?

A druidák természetmágiát gyakoroltak, tehát ez a fajta mágia nem saját belső világukra vagy a belül végbemenő alkímiai folyamatokra korlátozódott. Természetmágiájukkal képesek voltak elérni, hogy az elemek hallgattak rájuk és teljesítették parancsaikat. Erre a jól előkészített, termékeny talajra hullott a kereszténység magja. Az első írországi keresztények az Elemek Uráról beszéltek, és beszédükben, illetve még inkább tetteikben a druidák felismerték, hogy az Elemek Ura hat rajtuk keresztül. Ennek kapcsán szólt Rudolf Steiner paradox módon a druidák „kereszténység előtti, pogány kereszténységéről”. Olyan mértékig kifejeleztették addigra szellemi képességeiket, hogy felismerték Krisztust a természetben, ahogyan tudtak a Jézus gyermek megszületéséről és a keresztre feszítésről is. A golgotai esemény során az elemek fellázadtak: rengett, remegett a föld, a nap elsötétült. Számos legenda leírja, hogy Írországban a druidák a keresztre feszítéssel egyidejűleg tudtak róla, hogy épp akkor történik az Elemek Urának meggyilkolása. A kereszténység első formája, amellyel a druidák találkoztak, még nagyon más volt, mint a később Írországba eljutó római kereszténység.

(Végül a kétféle áramlat Írországban két színóduson, 1152-ben és 1172-ben csapott össze.) Milyen is volt a kereszténységnek az a különleges áramlata, amely

eredetileg Írországra eljutott? Ez az áramlat rejtett szálként húzódik végig a kereszténység történetén, és ezoterikus kereszténységként ismerjük. A korai kelta kereszténység tehát közvetlen kapcsolatban állt az ezoterikus kereszténységgel.

Hol és miben fedezhetjük fel az Elemek Urát az Újszövetségben és a korai kereszténységben? Ha ezt a kérdést szem előtt tartva olvassuk a Bibliát, észrevehetjük, hogy a természet gyakran felel Krisztus cselekedeteire. Az Újszövetség tele van utalásokkal, hogy Krisztus nemcsak az ember lényére, hanem a természetre is ugyanúgy hat. Idézzük fel a vihar lecsendesítését, amint a szél és a víz engedelmeskedik Krisztus hangjának, és hogy ez milyen mélyen megrendíti a tanítványokat; vagy amikor megjövendöli megdicsőülését:

„Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.” A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.” Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” (János 12, 27-32)

Nemcsak az Újtestamentumban, hanem a korai keresztényeknél és számos misztikusnál is találunk utalásokat arra, hogy Krisztus az Elemek Ura. Antióki Ignác a második században így ír: „... (Jézus Krisztus) megszületett és megkeresztelkedett, hogy szenvedése által a vizek megtisztulhassanak.” A korai keresztényeknek a Jordán-keresztelők az első szentség volt a názáreti Jézus megszületése után – bizonyos értelemben a kereszténység kezdete. És nemcsak azért, mert Jézus ekkor vált Isten Fiának hordozójává, hanem azért is, mert a keresztelésnél a Jordán vizébe, az elemek világába is beleáramlott valami ebből az isteni inspirációból. A víz is részt vesz a Keresztelő János által végrehajtott rituális cselekedetben. A víz-elem, az életerőknek, magának az életnek a hordozója megtisztul és átváltozik a Jordán-keresztelőnél. Ez az első szentség, és belőle vezethető le az összes többi. Jogosan nevezhetnénk minden szentséget keresztelőnek, még a „halálba való megkeresztelkedést” is, melyről Pál beszélt (Róm 6, 3).

A misztikus látnok, Emmerich Anna Katalin (1774-1824) (akinek testén látomásai közben Krisztus stigmái mutatkoztak) részletes leírást volt képes adni arról, miképpen kötötte össze magát halálában és feltámadásában Krisztus a

Földdel. Minden évben átélte a Nagyhéten, mi történik a földben. Nagyszombaton a következőt látta:

„Láttam az Urat több helyen, még a tengerben is. Olyan volt, mintha minden teremtményt felszabadított és megszentelt volna. Mindenfelé gonosz szellemek menekültek előre a feneketlen mélységbe. Láttam az Úr lelkét sok helyen a földben... Leírhatatlanul megható az Úr lelkét látni, amint körülveszik a halottak áldott szellemei, és ő átmegy a sziklákon, a vizeken, a levegőn és a föld fölött.”

A megváltás, amelyet hoz, nem egyszer s mindenkorra szól. A dráma minden évben újrajátszódik, és feltámadásával Krisztus újra megváltja a holt lelkeket.

Egyes misztikusok a keresztény beavatás különböző szakaszain átmenve képesek Krisztus életének eseményeit úgy megfigyelni, ahogyan azok a természeti világhoz viszonyulnak. Ilyen misztikus volt Bingeni Szent Hildegard (1098-1179), aki így ír: „Feltámadása után Krisztus negyven napig a világban maradt, így ezen idő alatt sebeivel és vérével megtisztíthatta és meggyógyíthatta a négy elemet.” Tíz nap alatt meggyógyította a tüzet, tíz nap alatt a levegőt, tíz nap alatt a vizet, tíz nap alatt a földet. Így érzékelt Bingeni Szent Hildegard a Húsvét és a Mennybemenetel közötti eseményeket.

Visszatérve az Újszövetségre, az Elemek Ura megmutatkozik a Mennybemenetel körüli eseményekben is. Az Apostolok cselekedeteiben ez áll (ApCsel 1, 9): „Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől.” Azt mondhatjuk, a Mennybemenetelkor Krisztus saját elemébe tér vissza, oda, ahol él, ahol otthon van – az atmoszférába. Itt bizonyos értelemben mind a négy elem egymásba szövődik. A levegő és a víz nyilvánvalóan jelen van a felhőkben, de a föld is – porrészecskék formájában; a tűz pedig abban a hőben, amelytől a felhők a magasba szállnak. Ezekbe az elemekbe emelkedik fel Krisztus és belőlük fog újra előtűnni: „Íme, közeledik a felhőkben...” (Jel 1,7)

A Húsvét és a Mennybemenetel óta nemcsak azokon a helyeken találkozhatunk az Elemek Urával, ahol neki hódolunk a szertartásokon, hanem a természeti elemekben is. De hogyan férhetünk hozzá mi, iskolázott tisztánlátással nem rendelkező emberek ma az Elemek Urához? Az egyik út a tudomány útja, melyről Rudolf Steiner meglepő jóslatot mond: „A jövőben lesznek kémikusok és fizikusok, akik... meg fogják tanulni, hogy az anyag úgy épül fel, ahogyan Krisztus fokozatosan elrendezte.” (*Az ember és az emberiség szellemi vezetése, GA 15*) A másik útról Rudolf Steiner azt mondta Friedrich Rittelmeyernek, aki megkérdezte tőle, hogyan lehet a mai korban Krisztushoz kapcsolódni: „Csak úgy lehetséges,

ha az ember az év körforgásában kezdi el megtapasztalni Őt.” Mindkét úthoz idő kell. Rudolf Steiner azt tanácsolta egy orvos-euritmista házaspárnak, hogy minden egyes napon keressenek fel egy helyet ugyanabban az időpontban, bármilyen időjárás vagy évszak van, és tanulmányozzák a természetet. Ők biciklivel munkába menet tették ezt meg éveken át. Közös megfigyeléseik eredményeképpen mindketten nem hétköznapi képességekre tettek szert. Hasonlóképpen, ha valaki sok éven át megfigyeli, mi történik a természetben Nagypénteken, és összeveti a Nagyhét többi napjával, érzékelní fogja, hogy Nagypénteken a természet a leg-erősebb varázslat alatt áll.

Talán kezdjük már látni a hidat a természet és a kereszténység között – még az egyházi kereszténységen belül is: az év körforgásában eloszló ünnepeink elképzeltetlenné a természeti jelenségek megágyazó jelenléte nélkül. A Keresztény Közösség szertartásain – talán az egyház történetének hosszú évszázadaiban először – újra párbeszédben vagyunk a természettel. Az időszaki imák hangot adnak a természetnek a különböző évszakokban – a természet keresztény megtapasztalásának értelmében. Az emberszentelő szertartás a gyakorlatban is megmutatja, hogy a természet és a vallás többé nem áll szemben egymással, az oltárról ismét a természetre tekinthetünk, és felismerhetjük benne az Elemek Urának jelenlétét. Az emberben, különösen a szívben, a légzésben és a vérben, Krisztus jelenlétét érzékelő „szervek” vannak. Nemcsak a Passió-időszak és Pünkösöd között, hanem az egész év körforgásában szerepelnek betoldások az emberszentelő szertartás szövegébe, és ezek Krisztus jelenlétére utalnak a természetben. És ha van birodalom, ahol az Elemek Ura különösen otthon van, az a kenyér és a szőlőlé. A János-evangéliumban van egy jelenet, amikor a feltámadás után az apostolok a sikertelen éjszakai halászás után a part felé evezve egy kivehetetlen alakot látnak, majd János hirtelen felismeri: „Az Úr az!” (János 21,7) Valami hasonló megtörténhet az oltárnál is, amikor hirtelen ráébredünk: „Az Úr az!” Majd ennek átélése után visszatérünk a természethez, ismét rátekintünk, és talán új és mégis ismerős módon felfedezzük az Ő jelenlétét benne – úgy, hogy a belső és a külső világ, melyek látszólag olyannyira elválasztva léteznek, eggyé válik.

Fordította: Boros Mária

Vlagyimir Szolovjov: Vasárnapi levelek¹

XII. A jóhiszemű hitetlenségről

Nagyon szomorú lenne, ha a hit igazságai azonnal nyilvánvalókká lennének mindenki számára. Akkor tulajdonképpen nem is lennének a *hit* igazságai. Az Isten, a lélek megváltása, az egyetemes feltámadás teljesen *bizonyos*, de bizonyosságuk az értelem számára nem kényszerítően nyilvánvaló, mint egy matematikai tétel, egyfelől, és ahogy egy közvetlenül megfigyelhető tény, másfelől. Csak az élet számára jelentéktelen dolgok nyilvánvalók. A matematikai igazságoknak van egyetemes jelentőségük, de morálisan közömbösek. Kétszer öt mindig és mindenütt tíz, de ettől senkinek sem lesz melege és nem kezd el fájni. Másfelől a közvetlenül megfigyelhető tények érdekesebbek lehetnek, miközben egyáltalán nincs bennük egyetemes mozdulat, korlátozottak és múlandók. Azt látom, hogy Moszkvában most napfényes idő van. Ez a tény nyilvánvaló és sokakat még érdekelhet is, de sehogy sem tartható fenn, és nem váltható mindenhol és mindig érvényes igazsággá, - ez a tény csak itt és most érvényes. Ehhez hasonlóan minden más dolog önmagában vagy formális, mint a matematika, vagy esetleges, mint a mai napfényes idő Moszkvában. De semmi, amiben az általános jelleg és a belső szükségesség a létfontossággal egyesül, – semmi sem nyilvánvaló és felismerhető az értelem és a külső érzékelés számára. Ezen az alapon elutasítani ezeket, vagyis csak azt elismerni valódinak és bizonyosnak, ami egy matematikai axióma vagy egy megfigyelhető érzéki tény nyilvánvalóságával bír, az csak az alig valószínű, vagy legalábbis a rendkívül ritkán előforduló idiotizmus jele lenne. A hit igazságait általában nem az értelem műveletlensége miatt, hanem az akarat ravaszsága miatt utasítják el előre. Nincs szívbeli vonzódás az olyan dolgok iránt, mint az Isten, a lélek megváltása, a test feltámadása, nincs vágy arra, hogy ezek az igazságok valóban létezzenek, nélkülük az élet könnyebb és egyszerűbb, jobb nem is gondolni ezekkel; és itt már nem is nehéz az elmének mentséget találnia, hogy ne gondoljon ilyen dolgokra, vagy legalábbis ne vegye komolyan. Elvégre ezek mind olyan dolgok, amelyek nem *bizonyíthatók* sem értelem, sem tapasztalat által, tehát megbízhatatlanok, nem valóságosak.

Ez a hitetlenség lényegében saját magában bizonytalan, és ezért több vagy kevesebb dühvel viseltetik azokkal a dolgokkal szemben, amelyek létét tagadja; ezzel a dühvel egyszersem elárulja magát, hiszen valójában nem lehet haragudni olyan dologra, amely egyáltalán nincs is – ez a *rosszindulatú* hitetlenség, amely

¹ A Vasárnapi levelek (26 levél) először a „Rusz” c. folyóiratban jelentek meg 1897 folyamán. Azután a „Három beszélgetés” c. elbeszélés mellékleteként adták ki egyben Szt. Péterváron 1900-ban.

legjobb esetben az értelem ama tevékenységének vagy az akarat azon erőfeszítésének gyáva elutasításán alapul, amelyek szükségesek a matematikai és tényszerű bizonyítékok határain túlmutató igazságok megértéséhez és elsajátításához. Van azonban egy másfajta, teljesen *jóhiszemű* hitetlenség, amely nem valamiféle morális hiányosságon alapul, hanem mindössze a pszichológiai temperamentum bizonyos sajátosságán. Az evangélium Szt. Tamás alakjában örökítette meg ezt a fajta hitetlenséget. „Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívnak, nem volt velük, amikor eljött Jézus. A többi tanítvány elmondta neki: »Láttuk az Urat!« Ő azonban így szólt: »Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, és ujjamat a szegek helyére nem teszem, és kezemet az oldalába nem helyezem, én nem hiszem!«

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványai, és Tamás is velük volt. Jézus eljött – bár az ajtó zárva volt –, megállt közepén, és így szólt: »Békesség nektek!« Azután azt mondta Tamásnak: »Tedd ide ujjadat és nézd a kezeimet; nyújtsd ki kezedet és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő!« Tamás azt felelte: »Én Uram és én Istenem!« Jézus erre azt mondta neki: »Mivel láttál engem, hittél. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.« (János 20, 24-29)

Ha Tamás hitetlensége nyers materializmusból fakadt volna, amely minden igazságot az érzéki láthatóval tesz egyenlővé, akkor miután tapintással meggyőződött a feltámadás tényéről, valami materialista magyarázatot talált volna, és nem kiáltott volna fel így: Én Uram és én Istenem! Az érzékszervi bizonyítékok szempontjából a szögek ütötte sebek és az átszúrt borda egyáltalán nem bizonyították Krisztus Istenségét. Még érthetőbben, Tamás hitetlensége nem morális alkalmatlanságból vagy az igazsággal szembeni ellenérzésből fakadt. Az igazság iránti *szereget* vezette őt Krisztushoz és szülte meg benne a Tanító iránti határtalan odaadást. Amikor Krisztus az utolsó jeruzsálemi útja előtt elhárította a halálos veszedelem közvetlen fenyegetésére utaló jelzést, Tamás így kiáltott fel: „Menjünk mi is, és haljunk meg vele együtt!” (János 11, 16)

Nem hiába jegyezték fel ezt az evangéliumban. A szívbéli odaadásnak ez a szenvedélyes kifejezése utal Tamás apostol hitetlenségének pszichológiai okára. A törekvő, az eseményeknek elébe menő jellem, miután elfogadta az igazságot, követeli annak azonnali megvalósulását, nem elégszik meg elvi bizonyítással, neki *itt* és *most* kell róla meggyőződnie ténylegesen, meg kell tapasztalnia valódi erejét, a valóság által kell igazolnia az igazságot. Egészen addig nem hisz: ha nem látom, nem hiszem. Ám ha egyszer meglátta, már odaadóan hisz abban is, amit nem látott, és ami láthatatlan: az érzéki bizonyíték hitének nem alapja, hanem támasztéka volt.

Az átmeneti, jóhiszemű hitetlenséget az igazság végleges és teljes megerősítésének érdekében nem érdemes morális ítélet alá venni. Krisztus sem ítélte el Tamást, hanem azon a módon erősítette meg őt, amit követelt. Azok az emberek,

akiknek nincs szükségük erre a módra, akik ellenőrzés nélkül hisznek, nem feltétlenül különbek Tamásnál, csak boldogabbak nála: boldogok, akik nem látnak és hisznek. A nyugodt és megingathatatlan hit boldogsága azonban arra *kötelezi* mindazokat, akik ezzel rendelkeznek, hogy elnézőek legyenek kevésbé boldog testvéreikkel szemben. Az elhatalmasodó hitetlenség korában fontos különbséget tenni, hogy *mely* hitetlenséggel van dolgunk. Ez a hitetlenség vagy nyers materialista, állati jellegű, amely nem képes felemelkedni az igazság megértéséig – ezzel fölösleges foglalkozni: non raggionar di lor, ma guarda e passa²; vagy ravasz hitetlenség, amely tudatosan visszaél a teljes igazsággal szembeni el-lenséges félelemből fakadó féligazságokkal – ezzel a kígyóval foglalkozni kell, ha-rag és félelem nélkül fel kell tárnunk ravasz mesterkedését; vagy, végülis, tisztán em-beri, jóhiszemű hitetlenséggel van dolgunk, amely a tökéletes igazság teljes és végleges igazolását szomjúhozza.

Ez a hitetlenség, amilyen Tamás apostolé is, teljes joggal vívja ki erkölcsi el-ismerésünket, és ha mi nem tudjuk Krisztushoz hasonlóan megadni ezeknek az embereknek az igazság általuk vágyott bizonyítékát, akkor sem szabad semmi esetre sem megítélnünk és elutasítanunk őket: ezek a látszat-nemhívők kétségkí-vül megelőzik a látszat-hívők hatalmas tömegét Isten országában.

1897. április 20. Tamás hete. Moszkva.

Fordította: Vincze Zsuzsanna

BESZÁMOLÓK

„Támaszom legyen Megértésed, Szereteted és hűséged....”

Rudolf Steiner Ita Wegmannak

Amikor február elején a kápolnánk előterében Boros Máriával beszélgetve kide-rült, hogy a stuttgarti pappá szentelés és a dobogókői közösségi kirándulás idő-pontja egybe esik, akkor nagyon erősen azt éreztem, hogy ez most FONTOS!!! Dobogókőn volt a gyülekezetalapításunk nemzetközi ünnepe 2012 februárjában – köszönjük Jakabné Nagy Ágnesnek, hogy emlékeztetett bennünket erre ebben az évben is.

Jó lenne egyszerre mindkét helyen jelen lenni, de ez számomra még fizikai akadályokba ütközik, ezért nem lehetséges. Kicsit háttérbe húztam magam és rögtön jött egy sugallat, hogy akkor kapcsolódjunk össze lélekben és a szellemi

² non raggionar di lor, ma guarda e passa - "Ne többet rólok: nézd meg s menj to-vább!..." Dante Isteni színjáték. III. ének, A Pokol kapuja

erők segítségével! Kérjük papjaink segítségét abban, hogy mit és milyen időben mondjunk, hogy összeérjünk idő, tér és anyag fölött, az érzékelésen túli világban. A munkatársi fohász és a címben megjelenő spruch mellett döntöttünk és a nap delelőjének óráját választottuk.

Azt ígértem Annának és Imrének, hogy a pappá szentelésről írok, de az olyan lélekemelő élmény, amit mindenkinek kívánok, hogy személyesen élhessen át, mert számomra szavakkal leírhatatlan! Csak annyit mégis, hogy olyan sűrű a szellemi jelenlét, hogy érzékelhetővé és átélhetővé válik. Persze, sokan vagyunk, sok pappal és meghívott szellemi erővel teli a szertartástér, ami szintén hatalmas a mi kápolnánkhoz viszonyítva, és ez nagy segítség, mégis eltörpülhetne benne a történés, de nem teszi... Hosszasan lehet az ott megéltéket felidézve újra erőt méríteni a mindennapok nehézségeinek emberhez méltó kezeléséhez... Már csak ezért is jó újra és újra lehetővé tenni a részvételt!

A stuttgarti pappá szenteléseken részt vevők Magyarországról

Na de, mi is történt a mi szabad vállalásunkkal? A szombati szertartás alatt, pont, amikor az egyik avatandó főpapi áldását kapta, hirtelen felvillant a tudatomban

Mária és Imre arca! Aki volt pappá szentelésen, az talán emlékszik rá, hogy az ottani jelenlét, történések ereje „nem engedi” az ilyen képzetek megjelenését, de ez most megtörtént és úgy, hogy nem én akartam. Abban a pillanatban tudtam, hogy ezt a kapcsolatot most ők kezdeményezték velem, mert történt valami itt-hon, amihez nekem is közöm van. Akkor örömmel megköszöntem magamban, hogy velük is lehettem egy időben a szertartáson való részvétellel és figyelmemet, akaratomat újra a szertartás felé fordítottam.

A munkatársi imát Anna mondta el Stuttgartban a szertartás utáni beszélgetés előtt, pont akkor, amikor egy közeli templomban a delet kongatták! Azt éreztem és gondoltam hallva a fohászt és a harangot, hogy a szavak hangzása egyesül a harangszó rezgésével és így terjed tova az éterben a szavakban megnyilvánuló szellemi, hogy akinek füle van hallja, akinek szíve van, érezze, még akkor is, ha az már éteri-szellemi...

Amikor hazaérve újra találkoztunk a kápolnában, újra beszélgettünk és elmondtam Máriának és Imrének, hogy mi történt Stuttgartban. Ők azt mesélték el, hogy pontosan ugyanabban az időpontban álltak meg egy fa gyökérkápolnája alatt és mondták el azt a spruchot, amit megbeszéltünk, amikor a szertartás alatt az ő arcuk a tudatomban felmerült!

Azért osztom ezt meg veletek, mert ha ilyen tiszta tapasztalásban tud a szellemi segítség megnyilvánulni nekem, aki ugyan törekszik iskolázni tudatát és érzékelését, de nem hiszem, hogy ebben kivételesen előrehaladott lennék, akkor ez bárki más számára is elérhető, aki szeretettel és tiszta gondolatokkal, egy magasabb entitás, jelen esetben a Keresztény Közösség lényének és földi megnyilvánulásának támogatása érdekében tesz egyéni vagy/és közös erőfeszítést. Ez a tapasztalás számomra azt mutatja, hogy a szellemi hatalmak várják, hogy keressük a velük való élő kapcsolatot és örömmel adnak erőt, mutatnak utat, küldenek jelet a velük való kapcsolódásról, amelyben lelkünk békére és megnyugvásra lelhet. Az a tapasztalom, hogy az ismeretlentől való félelmeinkkel (pl. koronavírus) szemben is erőt, útmutatást adhat a szellemi világ jelenvalójának megtapasztalása. Belőle meríthetünk erőt önmagunk megtartásához, a sokféle információ közötti eligazodáshoz.

A Waldorf körökben ismert Henning Köhler: Félénk, szomorú és nyugtalan gyermekekről című könyvének 81. oldalán írja: **„Mondjuk ki nyugodtan: a világhoz való szeretetteljes, tapintásérzékre támaszkodó hozzáállás segít leküzdeni a mindenki által jól ismert létbizonytalanságot. A szeretet – ezzel, azt hiszem, mindnyájan egyetértünk – nem passzív, hanem mindig van benne aktivitás, még akkor is, ha egészen rejtve, legbelül bontakozik ki.”**

Azt hiszem, hogy nekünk is és a szellemi világból segítő erőknél is szüksége van a szeretetből áradó melegre... Adjuk és kapjuk és jut belőle mindenkinek, mert hőtermészete szerint tágul és árad!

Rudolf Steiner és Ita Wegman karmikus barátságán alapuló együttműködésének ékes bizonyítéka ez a nyomtatásban a Ki volt Ita Wegman? IV. kötetének 194. oldalán található spruch:

„Támaszom legyen
Megértésed,
Szereteted és hűséged.

Megértésedből
Látom gyúlni
A fényt, amely világít nekem.

Szeretetedből
Látom fakadni
A meleget, mely áldás nekem.

Hűségedből
Látom fakadni
A levegőt, amely éltet engem.”

Szeretettel szívvel kívánom és bátorítok arra mindenkit, hogy éljünk az egyetlen, igazán szabad akaratból származó tettel és meditáljunk, akár együtt is, hogy összeérhessünk a szellemi erővel és egymással, ezzel segítve mind a földi, mind az égi világot!

Solymár, 2020. március 16. Tóth Bea

Hibázni szabad, és a kudarc is megengedett!

Tanuljunk meg szeretni a veréseinket

Beszámoló a regionális munkatársi találkozóról

Csak az hibázik, aki dolgozik!

1997-ben kezdtem el dolgozni a magyarországi antropozófiai mozgalomban, Solymáron, a Waldorf Tanárképzésen. Nagy örömmel vettem magam a munkába, akkor ismertem meg a Waldorf-pedagógiát, és kinyílt egy ajtó, az antropozófia ajtaja számomra.

Hibát is vétettem, amit nagyon a lelkemre vettem, nagyon igyekeztem megfelelni. Egyszer egy hivatalos levelet vittem aláírásra Vekerdy Tamásnak, aki nagyon pontosan elmondta mindig, mi legyen dőlt betűs, vastagítással írott („fett”) vagy aláhúzott egy szövegben. És egy aláhúzás hibádzott. Jajjj! Zavarban voltam, nagyon szégyelltem magam, hogy az a pár szó nem aláhúzott volt, és Jajjj!, nem vettem észre. Láta ő ezt, s amikor lekísért az irodából, az utcán sétálva beszélgettünk egy kicsit. Arról kérdezett – milyen egyszerűséggel tudta egy-egy kérdéssel szóra bírni az embert! -, hogy érzem magam az új munkában. Én pedig töredelmesen bevallottam, hogy nagyon zavar, ha hibát vétek. Erre ő a maga megnyugtató szavaival azt mondta: Csak az tud hibázni, aki dolgozik. Szavai azóta is sokszor a fülemben csengenek, és lassan ugyan, de megtanultam elfogadóbb lenni önmagammal és a hibázással. Hálás vagyok Tamásnak ezekért a szavakért, mert egy csírat ültetett el bennem a törekvésre; itt találkoztam először azzal, amit később a tanulmányokon keresztül is megértettem: nem egy előre kész és

meghatározott célt kell elérnünk, hanem: fejlődünk. Törekszünk valamire, célt tűzünk ki magunk elé, megteszünk érte mindent, több-kevesebb hibát is vétünk, visszatekintünk és tanulunk a tapasztalatainkból; legközelebb ezzel a tapasztalattal gazdagabban kezdjük újra. Szabad, fejlődő emberi lények vagyunk!

2020. január 31. és február 2. között a bajorországi Söckingben tartotta a Keresztény Közösség az úgynevezett Werkstattreffent, a regionális munkatársi műhelymunka találkozóját. Amikor a témát olvastam „Hibázni szabad! (A kudarc megengedett!) Megtanulni szeretni a vereségeket”, rögtön éreztem, hogy ez az én témám!

A Freudenberg nevű vendégház ad otthont évről évre a találkozóknak, melyet most 36. alkalommal rendeztek meg, hogy hidat építsenek a gyülekezetek és régiók között. Negyvenöten ültünk a nyitó körben Bajorország gyülekezeteiből, Ausztriából, Csehországból és Magyarországról. (Sajnos Romániából senki nem tudott eljönni.) Prágából nagy csoport fiatal érkezett, Magyarországról most én utaztam egyedül. Mi képviseltük a fiatalabb generációt.

Dorothea Humerez köszöntője után rögtön a nyitókörben belecsöppentünk a téma közepébe. „Hibázni szabad! Hogy volt ez nálam?!” Egy hosszú sor következett, ahol nehéz helyzeteket, személyes élettapasztalatokat meséltünk el egymásnak. Az rajzolódott ki, hogy mindannyian átéltünk már kudarcot vagy vereséget, ez az emberi élethez szorosan hozzátartozik. A beszámolók nagyon egyéniek voltak, az élet sokféle hibázási lehetőségét vonultatták fel. Volt, hogy az ember maga tehetett róla (nem jól osztotta be az időt; hagyta magát befolyásolni, ezért kiközösített mást; nem figyelt kellően a saját igényeire és túlfeszítette magát vagy kiégett; nem készült fel eléggé, nem vették fel az egyetemre; elköltötte a kutatásra és gazdaság kiépítésére pályázott pénzt; stb). Volt olyan élettörténet is, ahol külső körülmények, tényezők vezettek hatalmas veszteséghez (pl. olyan helyen talált munkát, amivel környezettudatos szemlélete ellenére hetente sok órát autózik; a szülők nem engedték, hogy azt tanulja, ami érdekelte.) Nagyon meginđító volt annak az idős hölgynek a története, akinek a fiát évtizedekkel ezelőtt, 15 éves korában elütötte egy autó és meghalt. Ilyen jelentős esemény következményét egy életen át kell hordozni.

A beszámolókból egyre gyakrabban hangzott el, mi született egy-egy kudarcból. Kezdett kirajzolódni, hogy a hibák figyelemfelhívó pillanatok az életben, és általuk az ember maga is elfogadóbbá válik mások hibájával szemben. A hibázás vagy egy kudarc lehetetlensége új gondolkodásra készítet, változásra ösztönzi az embert. Mire körbeértünk a beszámolókkal, világossá vált, hogy a nehézség valami újat nyitott meg az életünkben. Többször elhangzott, hogy a legnagyobbnak vélt élethiba következtében egy új életterület nyílt meg az életben, amivel korábban eszünkbe sem jutott volna foglalkozni. A hiba, a kudarcélmény egyrészt

az elvárásokkal, önmagunk és a mások iránti elvárásainkból eredeztethető, mégis (bár temperamentumtól függően érdeklődéssel vagy borzasztónak éljük meg), egy ajtót nyit ki általa a sors, keresésre ösztönöz, és lehetőséget nyújt az új érkezésére. Az említett hölgy például hosszú és nehéz időszak után a szellemi világ felé fordult, megtanult zongorázni, zongorakísérő lett euritmia órákon egy Waldorf-iskolában, majd elkezdett komponálni. Azóta gyermeke emlékére műveket komponál.

A sorstörténetek megosztása gyorsan összekovácsolta a csapatot, a személyes, nyílt és őszinte beszámolók által megismertük egymást rögtön a találkozó első óráiban.

Este kultikus zárás volt cseh nyelven. Egészen megdöbbentő élmény volt egy földalatti kápolnát megtapasztalni. Beton falak, beton lépcső, kis ablakok... és mégis az erőteljes színek, a mozduló, szép goetheanisztikus formák segítették a belső odaadást, nyitottságot.

A kudarc/hibázás és a kereszténnyé válás kapcsolata

Szombaton, a német nyelvű emberszentelő szertartás után Tomáš Boněk cseh pap tartott előadást. Az ember visszafelé érti meg az életet, pedig előrefelé kell élni - idézte Kierkegaard szavait. Rögtön egy elgondolkodtató kérdéssel kezdte: A keresztre feszítés, melynél az emberi életutak kereszteződnek és elválnak, hiba volt, de utólag mégis hálásak lehetünk érte? Ha az evangéliumot nézzük ebből a megközelítésből, felmerül a kérdés: Krisztus három éve eredményes út volt-e? Vagy Nagypéntek eseményei tükrében hiba történt? Az apostolok útja Krisztussal szintén hibákkal telinek mondható? A Nagyhét ennek a fő példája. Amit Krisztus akar és elvár az apostoloktól, azt ők el akarják érni, de nincs hozzá elég erejük. Péter a hibázás mintapéldája, vizet iszik és bort prédikál, mondhatni.

A nagy hibázások közé tartozik (ha nem a legnagyobb), Júdás tette és története. Az egész kicsúcsosodik Péter és a Feltámadott Krisztus utolsó beszélgetésében (János 21, 15-19), amikor Krisztus kérdezi Pétert: „Simon, Jónás fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” „Igen, Uram, tudod, hogy kedvellek.” – volt a válasz kétszer egymás után. Harmadszor azt kérdezi Krisztus: Kedvelsz engem? Itt döbben rá Péter, hogy hibázott, amikor azt válaszolta Krisztusnak, hogy kedvellek, miközben ő az „agapéről” kérdezte őt, a szeretet isteni szintjéről. Mi is így vagyunk sokszor, hogy nem jövünk rá, hogy hibázunk. Krisztus azon a szinten szólítja meg harmadszor Pétert, amelyik szinten ő tart, nem pedig magasabb szinten, és Péter akkor jön rá, hogy hibázott.

A tanítványokat is ott segítette Krisztus, ahol ők tartottak. Van egy fordulópont ezen az úton: Pünkösdi ünnepe. A tanítványok összegyűltek, a Szent Szellemet fogadták. Kiküldetésük után a hibázás, a hátrány, a megmérettetések, az

üldöztetés formálják kívülről az apostolok útját. A tanítványok megérkeznek egy városba, felépítik és kivirágoztatják a gyülekezetet, aztán kívülről jön valami nehézség, ami által minden megváltozik. El kell hagyniuk a várost és új helyen kell gyülekezetet építeniük. Pál és mások, ha egy helyen maradtak volna, és ott minden rendelkezésre áll, nem mentek volna más városokba.

A Krisztus felé haladás útján, éppen azokban a pillanatokban, ahol nehézség, akadály kerül az utunkba, tehetetlenség jelenik meg a sorsunkban, ahol valami váratlant hoz az élet, ott kapuk nyílnak, hogy Krisztus új utakra vezessen bennünket. Halála után Krisztus a legnagyobb kudarcba fulladt életű embereket váltotta meg a pokolban, és felszabadította a megkeményedett lelkeket, „akik elvesztették isteni létüket”. Krisztus a pokol szintjén is velünk van, ha keressük őt. Hatalmas lépés a Nagypéntektől Feltámadás vasárnapjáig tartó út. Mélységes átalakulást élhetünk meg, amikor Krisztus megváltja a kicsi és nagy hibáinkat. Látszólag eltűnik a szemünk előtt, lehanyatlik, mintha kudarcot vallott volna, de valójában egy hatalmas átalakulás valami újhoz vezet. Legyőzi a halált és feltámad, megváltva kis és nagy hibáinkat.

Ha visszatekintünk, látjuk, hogy a hibázással ugyanazokat a lépéseket tesszük meg, mint amit az idős hölgy tett a fia halála után:

- Megbékélünk a helyzettel.
- Belátjuk, elfogadjuk, hogy nem magától van ott a nehézség, annak célja, küldetése van.
- Megbocsátjuk a hibázást.

Lelki szinten a hibázás felismerése és elfogadása már nagy lépés, következményeinek tudatos vállalása még nagyobb. Egy egészségügyi nehézség is következményeket hoz. Ha komolyabb a baj, akkor valamin változtatni kell. Nem mehet minden úgy, mint addig.

Békébe kerülni a hibázással lehet hosszú folyamat is. De nem szabad feladni a reményt, mert ez lehetséges. A legrosszabb dolgok is megtörténhetnek, de ha az igény megvan arra, hogy az ember megértse és feldolgozza, az segítséget nyújt. Vannak dolgok, amiben nem marad más esély, mint hordozni a nehézséget. Ahol először a megértés, feloldozás reménye sem merül fel. Van ahol a sors hozott valamit, ahol a lépéseket még nem tudjuk megtenni. Ekkor a keresztjét viseljük egy nehézségnek, remélve, hogy van más is, aki ezt a nehézséget velünk hordozza. Segíteni tudunk egymásnak a hibázás nehézségében. Kibírni, hogy az okát, a miértjét az ember nem tudja még. Akkor talán évek múltán megmutatkozik egy fénysugár.

Pihentető ritmus és közösségi munkaformák

Tomáš előadása után témafeldolgozás következett különböző formákban. Először párban, majd kis csoportos beszélgetés keretében. Én mint tapasztalt

oktatásszervező sokat beszélgettem a bécsi szervező Andreasszal, a három nap házigazdájával, aki a kezdetektől részt vett a találkozók tervezésében. Azt mesélte, hogy nagyon sok formát, témát kipróbáltak már. Hosszú évek tapasztalatai vezettek a mostani program kialakításához. Régen szerették a nagy előadásokat, neves embereket, kiváló előadókat hívtak meg. Aztán azt tapasztalták, hogy az emberek akkor visszafogottabbak. Fokozatosan a résztvevők aktivitására tették át a hangsúlyt. A résztvevő gyülekezeti tagok témában való egyéni elmélyedése, tapasztalataik, gondolataik megosztása, egymás és a gyülekezetek megismerése vált fontosabbá.

A képzés nagyon jó ritmusú volt. Lehetőséget adott a témában való elmélyülésre, a befelé figyelésre, a sokrétű feldolgozásra. Beszélgettünk párban, egymást 20 percig hallgatva, kis csoportban spirál-beszélgetésben, plénumon, és közben sok oldalról megismertük egymást.

Este pedig ünnepi vacsora várt minket, szépen terített asztalok, gyertyafény, finom, illatozó ételek. Olyan asztaltársaságot kellett választanunk, akikkel a nap folyamán még nem beszélgettünk. Utána a különböző országok képviselői jeleneteket adtak elő. Sanzon, színjáték, zsonglőrbemutató, árverés, bohóc-jelenet, vídamság gazdagították az estét, és mutatták be a gyülekezeti élet sokszínű világát. Sokat nevtünk.

Az utolsó reggelen a Bajorországi Régió területi vezetője mutatkozott be, és beszámolt a régió történetéről, életéről és új felépítéséről. A területi vezető három történetet emelt ki, Coburg, Regensburg és Söcking példáját. Mindhárom példa a gyülekezeti élet fejlődéséről, új lépések szükségességéről szólt. Arra a törekvésre hívta fel a figyelmet, hogy a Keresztény Közösség fontos és időszerű feladata, hogy erőteljesebb kapcsolatokat építsen a környezetével, amelyben él. Sokszor említette a legkedvesebb szavait: IN KOOPERATION, azaz együttműködési lehetőségeket keresve a környezetében élőkkal. Coburgban egy gyülekezeti telek megtartása és szociális kezdeményezés megvalósítása készíteti erre a gyülekezetet. Regensburgban egy nagy örökség új fejlődési lépéseket tesz lehetővé 25 éves úttörő szakasz után. Söckingben pedig a Freudenberg vendégház körüli hatalmas terület nyújt lehetőséget arra, hogy kapcsolatba kerüljön a közösség a település kezdeményezéseivel, és együtt keressék, mit építenek fel (idősek otthonát vagy biogazdaságot stb.).

El tudja képzelni a Keresztény Közösség, hogy új módon kapcsolódik a szociális környezetéhez, amelyben él? Ki tudunk alakítani együttműködést olyan alapítványokkal, csoportokkal, akik szintén a társadalomért dolgoznak? Milyen társadalmi adománya és feladata van a Keresztény Közösségnek? Mit tudunk létrehozni a társadalomnak másokkal együttműködve? E kérdések megválaszolására biztatta a gyülekezeteket.

Mit tud nyújtani a Keresztény Közösség a környezetének és a világnak? Egyben biztosak lehetünk: Tud hibázni és hisz a feltámadási erőkből. IN KOOPERATION - azaz együttműködésben rejlik a jövőt építő erő.

Köszönöm az utazás és a részvétel lehetőségét. Tartalmas találkozó volt, és öröm volt átélni azt is, hogy mennyire ismerik és szeretik a magyarokat régiós munkatársaink. Érdeklődve, elismeréssel és nyitottsággal fordulnak felénk. Nagyon örültek a külföldi baráti körnek készített új kiadványunknak, és volt is, aki jelentkezett a papok által szervezett nyári magyarországi látogatásra. Várnak Bennünket újra! Menjetek jövőre ti is!

Radics Helga

A tér formálásának goetheanisztikus megközelítése

Február 22-23-án kápolnánk előadó vendége volt Stefan Kagermeier, gráci asztalos és művész, akit a goetheanisztikus szemlélet és térformálás gyakorlatának bemutatására hívtunk meg. Ő Waldorf-diákként nőtt fel Németországban, a díszműkovácsolást gyakorolta, majd a Bécsben Christian Hitschnél tanult kézművességet, festést és pedagógiát. Első szakmai munkája a Keresztény Közösség egyik ravatalozójának belső téralakítása volt, részt vett a Goetheanum nagytermének felújításában, valamint három évig a gráci Karl-Schubert Waldorf-iskola belső építészetén dolgozott, lépcsőket készített, falat vakolt és lazúrozott. Grácban asztalosüzemet működtet kilenc társával és művészi bútorkészítéssel foglalkozik.

Stefan Kagermeierrel a kápolnánk leendő új oltárának és gyertyatartóinak tervezését gyakoroltuk a goetheanisztikus térformálás megközelítésével. A szertartástér megtelt képzőművészekkel, asztalosokkal, építészekkel, kézműves és kézimunka tanárokkal, akikkel párbeszédese műhelymunkát végeztünk a kérdésekből kiindulva.

Papjaink, Silye Imre és Bozókiné Anna az oltárnál megnyilvánuló gesztusok és folyamatok jelentőségéről beszéltek. Imre az áldozati oltárok történetéről és az oltár szerepének napjainkig tartó változásairól szolt, valamint az oltárnál történő átváltozási folyamatról. Anna gyakorlatokra kérte a résztvevők figyelmét, a kultikus mozdulatok, formák, színek és a kultikus öltözet megfigyelésére. Stefan Kagermeier bemutatta a goetheanisztikus tanulmányainak festményeit, a goethei tér-formát, a goethei szín-kört és az oda vezető művészi utat. Mesélt röviden Goethéről és életművéről. Eztán következett a megfigyelés módszerének gyakorlása.

Gondolkodásom az érzékeléseim tolmácsolója – ez volt a fő mottó. Ebből kiindulva gyakran emlegettük a megfigyelőt, a „tolmácsot” és a véleményezőt önmagunkban. Figyelmünket a megfigyelésekre, észlelésre, tapasztalatokra irányítottuk. Egyszerű eszközökkel (pl. egymásba dugott műanyag csövekkel) kupolát, nyíló, záródó teret képeztünk a szertartástérben, és megfigyeltük ezek hatását.

Milyen lehet egy szertartástér, milyen lehet egy oltártér, ahol szellemi lényekkel dolgozunk? Milyen érzés a szögletes forma, milyen a kupola? Ezekkel kísérleteztünk hosszan, a testi érzeteinkre és lelki érzéseinkre is figyelve. Gondolatainkat mint érzékelési tapasztalataink tolmácsolóját igyekeztünk kordában tartani, visszatartottuk ítéleteinket, hogy lehetőleg tiszta és igaz maradjon a belső tolmácsunk üzenete. Stefan biztatott bennünket, hogy éljünk tapasztalatainkkal gondolkodva, együtt érezve, de nem elhamarkodott ítéletet alkotva. Végeztünk színmegfigyelési gyakorlatokat is röviden, ahol az első benyomás után megfogalmaztuk érzeteinket, majd átgondoltuk, mit üzennek azok nekünk. Arra hívta fel a

figyelmünket, hogy ha átéléseink közös kutatásával foglalkozunk, az összeköt bennünket, másként nyílunk meg önmagunk és a közösség felé.

Négy fokozaton vezetett keresztül bennünket:

- 1) Először alaposan szemügyre vettük a formákat az oltáron, hogy kialakíthassuk saját viszonyunkat az oltártérrel, az oltárral és a gyertyatartókkal, az oltárképpel.
- 2) Második lépésként a gyertyatartók közötti teret figyeltük meg. Megdöbbentő összefüggések tárultak fel.
- 3) Harmadik feladatunk az volt, hogy egy kiválasztott érzéssel figyeljük meg az oltárt. Újabb váratlan változások voltak az érzékeléseinkben!
- 4) A negyedik gyakorlat az volt, hogy képzeljük el, az oltár figyel minket. Alázat, odaadás és áhítat ébredt sokakban, akiket a megfigyelt lényével való mélyebb kapcsolódásra ösztönzött a gyakorlat.

Ezután következett a cselekvés, a tér alakítása különböző eszközökkel. Átbeszéltük az oltár és a gyertyatartók formálásához szükséges szempontokat és egy csoport mint emberekből álló szobor formálta meg a térben az oltárt, míg a többiek megfigyelték a kialakított formákat. Addigra már mindenkinek bizsergett a keze, áhítózza az agyagozásra vagy faragásra, de ez csak azoknak adatott meg, akik másnap is eljöttek. Stefan annyira aktívna és nyitottnak érzékelt a csoportot a módszertani gyakorlatok során, hogy ez töltötte ki a szombati programunk nagy részét. Vasárnap jött el a formázás ideje, és gyertyatartó alakzatok készültek agyagból formázva, habszivacsból faragva. Az oltárformák hatását rendkívül egyszerű eszközökkel érzékeltette, az oltár előlapjára ragasztott papírcsíkokkal. Rögtön tapasztalható volt a hatás. Sokféle forma született, amelyeket azután rendszereztünk és kiválasztottunk néhányat, a lehetségesek közül.

A résztvevők nagyon aktívvá váltak, és a közös tapasztalások erősítették a közösségi érzésünket. Jó volt átélni, hogy együtt lehet haladni egy tapasztalási úton, amiből eredmények, közös javaslatok és formák születhetnek.

Visszagondolva a két napra a figyelmem befelé irányult, és a tér és közöttünk egy áramlás, „együttműködés” alakult ki. Az fogalmazódott meg bennem, hogy szociális gyakorlatokat végeztünk. Szükségesnek tűnt a módszertan

megismerése, ami a tervezettnél több időt igényelt. A következő alkalommal több lehetőségünk lesz a formázás gyakorlati feladataira, erre helyezünk majd nagyobb hangsúlyt.

Köszönjük az együttműködő részvételt! Minden érdeklődőt szeretettel várunk legközelebb is.

Radics Helga

GYÜLEKEZETI ÉLETÜNK FOLYAMATAI

A területi vezető váltásáról - Vicke von Behr úr levele

Berlin, 2020. február 26.

Kedves tagjaink és barátaink a Keresztény Közösségben!

2017 nyarán írtam Ausztria, Csehország és Magyarország gyülekezeteinek, hogy Walther Giezendanner úr tapasztalt területi vezetőként vállalta, hogy két-három éven keresztül segítően támogatja a megalakulás folyamatában az újonnan létrejött régiót. Miután a 2018-as évben a régióhoz csatlakozott Románia, megszületett a régió neve is: „Mittleres Europa”, Középső Európa.

Azt a hírt oszthatom meg mindannyiukkal, hogy megtaláltuk Giezendanner úr utódját a régió számára. Stephan Meyer úr a hétagú vezetőség tagja, és e hónap végéig még a stuttgarti papi szemináriumot vezeti. Mielőtt átvette a szemináriumvezetői feladatot, a németországi Württemberg régió területi vezetőjeként tevékenykedett. Nagy örömmel tekint új feladata elé, és idén tavasszal lát neki, hogy a régiót és annak gyülekezeteit közelebbről megismerje. A november közepén, Budapesten tartandó regionális szinóduson veszi át Giezendanner úrtól a felelősséget a régióért.

E helyen szeretném teljes szívemből megköszönni Giezendanner úrnak, hogy ilyen csodálatos módon lehetővé tette az önök régiójának létrejöttét, és 28 év területi vezetőként töltött idő után visszaléphet ettől a feladattól.

Egyidejűleg szeretném kifejezni köszönetemet Stephan Meyer úr felé, hogy elvállalta, hogy a Keresztény Közösség Középső Európa régiójának sorsát és fejlődését kíséri, előremozdítja.

Szívélyes üdvözléssel Berlinből,
Vicke von Behr, legfelső vezető

Leitung der Christengemeinschaft - Siebenerkreis

Gubener Str. 47 a, D-10243 Berlin Tel. +49 30 609 785 99

leitung@christengemeinschaft.org

Közösségünk fája

Amikor egy fa él és fejlődik, vastagabbá válik a törzse, új ágakat hoz, növekszik a lombkoronája, több levelet, több virágot és termést képes hordozni. Az elágazások száma megsokszorozódik. Így az éltető keringésnek is egyre több utat kell bejárnia, hogy a szükséges táplálék eljuthasson mindenhová. Így van ez a mi közösségünkkel is. A kultikus cselekedetekből, ami az életünk törzsét alkotja, egyre újabb hajtások bújnak elő. Találkozások, rendezvények és közösségi folyamatok, melyekkel az elágazások száma is megnő. Az elágazásokban választanunk kell, hogy merre megyünk. Már nem tudunk mindig és mindenhol ott lenni.

A legnagyobb feladatot talán most a megfelelő „tápanyagellátás” biztosítása jelenti. Ami a természetben egy jól szervezett összhangban történik, azt nekünk kitarató, olykor küzdelmes munkával kell kialakítanunk, megtanulnunk és gyakorolnunk.

Hány ága is van a mi fánknek? Ki melyik ág éltetése és táplálása mellett akar és tud elköteleződni? Hogyan érzékeljük az egész fát? Vajon van-e valahol hiány? Hova kell erősítést, további táplálékot küldeni? Hol van kialakulóban egy új „ágkezdemény”? Hogyan tudjuk azt egészséges tempóban fejleszteni, hogy közben a törzsben és a fő tartóágakban is elegendő élet legyen?

Az erőket, amelyek a fák növekedésében kívülről hatnak, az ember megkapta, hogy bánjon velük belátása, szabadsága és felelőssége szerint. A feladat nem mindig egyszerű, és nem is megy magától. Ám az eddig elért eredmények azt mutatják, hogy van remény.

A mostani tavasz is és az azt követő évszakok a folyton megújuló életet hirdetik. A figyelmes szemlélő is olyan új ágakat fedezhet fel közösségünk fáján, amelyek a kitartással és jóakarattal megtett közös erőfeszítéseinkből új gyümölcsöket teremhetnek, ahol új értékek születhetnek.

Bozókiné Anna

A meglévő ágainkról

A körlevelekben, programismertetőinkben gyakran olvashattok azokról a csoportokról, amik már évek óta élnek, működnek a közösségben. Ám időről időre felmerül a kérdés, hogy hogyan tudnak ezek a csoportok növekedni, megújulni, erősödni. Talán segíthet az, ha mindig másik oldalról, másik aspektusból mutatjuk be ezeket, hogy a kép árnyaltabb, sokoldalúbb lehessen. Erre teszek most egy kísérletet, és írásra bátorítalak benneteket is, akik részt vesztek ezekben a körökben, hogy minél több oldalát mutathassuk meg a közös munkánknak.

* Az evangéliumkörökről

Budapest, Gödöllő/Szada, Debrecen, Nemesvámos, Győr, Ispánk, Szombathely, Pécs

Ezek azok a helyek az országban, ahol rendszeresen találkozunk, és a legtöbb körben az aktuális heti evangéliumi részletről beszélgetünk. Azokat az összefüggéseket, élményeket, megértéseket kutatjuk közösen, amelyek a mindennapi életünkhöz adhatnak erőt, megértést.

Az evangéliumok forrása kimeríthetetlen. Mindig egy újabb réteg tárul elénk, amivel a világot és önmagunkat is jobban megismerhetjük. Évről évre azt éljük meg, hogy az éppen aktuális részlet pont nekünk szól. Ez az én kérdésem most. Ezt látom a világban. Ahá, most már értem, hogy mi és miért történik velem. ... Ilyen és ehhez hasonló felismerések születnek a találkozásaink során. És egy dolog mindig megerősödik bennünk. Az, hogy az evangéliummal lehet egyedül is dolgozni, ám a közös munka olyan szinteket is feltár, amire egyedül nem találnánk rá. De vajon miért is csodálkoznánk ezen, hiszen éppen az evangéliumban olvashatjuk, amikor Krisztus ezt mondja a tanítványainak: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük én is.” (Máté 18, 20) A működő körökhöz bármikor lehet kapcsolódni, és a közös munkát ilyen módon megtapasztalni. Az időpontokat megtaláljátok a honlapon, illetve keressétek a kapcsolattartókat, ha kérdésetek van:

Budapest	Bozóki Anna 20-463 4163
Gödöllő	Zöld Edit 70-948 1344
Debrecen	Longauer Orsolya 30-2466821
Nemesvámos	Kőszegvári Erika 70-214 6618
Szombathely	Czakó Anikó 30-400 3084
Őrség	Kovács Éva 94-428 324
Pécs	Bolf Hajnalka 72-332 788
Győr	Katona-Horváth Szabina 30-498 0647

* A munkatársi találkozóról

Kik is a munkatársak a Keresztény Közösségben?

Akik felteszik a kérdést először önmagukban, aztán kifelé is, hogy hogyan tudnának a szertartásokon, rendezvényeken túl kapcsolódni, hordozókká válni valamilyen területen: ministrálás, vasalás, takarítás, gyerekefelügyelet, táborszervezés, ifjúsági munka, karbantartás, de lehet valaki virágfelelős, házigazda is. Közösségünk életéhez számtalan területen lehet csatlakozni, illetve lehet új területeket felkarolni, éltetni, táplálni, örökbe fogadni. Például ha valaki a dekorációért lelkesedik, vagy egy ünnep előkészítéséért, vagy az elhunytjainkra való emlékezés fontos neki... Lehet a feladat pici vagy nagyobb - időtől és kapacitástól

függően, kinek mi lehetséges -, a döntő az, hogy magáénak érezze a közösséget, amit együtt alakítunk, formálunk.

Kérdezzetek, kezdeményeztetek bátran!

A munkatársi kör nyitott, csatlakozni mindig lehet hozzá.

Gyermekek és fiatalok a közösségben

Minden közösség jövőjét a fiatalok és a gyermekek jelentik. Ez nem kérdés. A kérdések ezután következnek. Kik is pontosan a közösségünkhöz kapcsolódó gyermekek és fiatalok? Hogyan és miben tudnak részt venni? Milyen élmények érik őket nálunk? Mire van szükségük? Mit keresnek, mit várnak tőlünk? Hogyan néz ki az a gyülekezeti élet, ahol a gyermekek és a fiatalok is megtalálják a helyüket, és örömmel kapcsolódnak? Mit kell ezért tennünk, esetleg változtatnunk? ... A kérdések sora igen hosszú. A munkatársi körben azt határoztuk el, hogy ezekkel a kérdésekkel tudatosabban akarunk foglalkozni.

A következő sorokban szeretném megosztani az eddigi gondolatokat és ötleteket, kérve azt, hogy írjatok, hívjatok minket bátran ebben a témában is. Több szem többet lát, és biztosan vannak olyan szempontok, amelyek eddig elkerülték a figyelmünket. Most pedig néhány szó a konkrét helyzetekről.

Mit tudunk most nyújtani a 14 éves kor alatti gyermekeknek?

Kéthetente van lehetőségük az iskoláskorú gyermekek vasárnapi szertartásán részt venni a budapesti kápolnában. A családok jó része ezeken a vasárnapokon együtt érkezik a gyermekekkel. Amíg a szülők részt vesznek a 10 órakor kezdődő emberszentelő szertartáson, a gyermekeknek felügyeletet szervezünk a szomszédos kis teremben.

Ezúton is köszönet mindazoknak, akik évek alatt áldozatosan segítettek ebben a feladatban!

Néhány kérdés, észrevétel, ami már gyakran felmerült:

- * jó lenne, ha tudnánk egyfajta „vallásoktatást” is biztosítani a gyermekeknek a szertartáson kívül
- * nagyon széles a korosztályi összetétel, a gyermekek érdeklődése és igénye, ami kihívást jelent
- * némelyik gyermeknek hosszú a közel másfél órás várakozás abban a kicsi, zárt térben.

És mit tudunk nyújtani a fiataloknak?

A konfirmáció után minden fiatal szabadon részt vehet a közösség valamennyi szertartásán és programján. A lehetőségük megvan rá. A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy ez viszonylag ritkán történik meg. Amin szívesen részt vesznek,

azok a nemzetközi ifjúsági találkozók, ahová a témák, a hangulat, a közös éneklés, a kortársakkal való együttlét miatt utaznak. Ám ezek a találkozók évente egyszer történnek, és csak néhányan tudnak rajta részt venni. Azt, hogy igényük volna az együttlétre, a közös élményekre, a találkozásokra, a beszélgetésekre, ezt már többször is megfogalmazták, ám eddig még nem találtuk meg ennek a megfelelő formáját, idejét, helyét. Ezek és az ehhez hasonló jelzések, érzékelések újra és újra felvetik a kérdést, hogy hogyan tudjuk a gyermekek és a fiatalok számára is biztosítani azt, amire szükségük van?

Hogyan csinálják ezt mások?

Minden gyülekezet más. Mindenkinek azt a megoldást kell megtalálnia, ami neki a legjobban passzol. Tanulni viszont mindig tudunk egymástól. Íme, néhány példa másoktól:

- * Van olyan közösség, ahol a gyermekes családok csak a gyermekek szertartására jönnek. Nincs gyerekfelügyelet, nincs várakozás. A kisebbeknek - a nem iskoláskorúaknak - a gyermekek szertartása ideje alatt egy külön térben van mese, ének. Ekkor a szülők mondanak le az emberszentelő szertartáson való részvételről.
- * Több gyülekezetben a felnőttek szertartása előtt van a gyermekek szertartása, vagy ahol sok gyermek van, ott előtte és utána is. Vajon segítene-e, ha a felnőtt szertartás előtt lenne a gyermekek szertartása? A várakozás szempontjából ennek is akkor lenne értelme, ha utána a család hazamegy, és így a szülők szintén lemondanak az emberszentelő szertartásról.
- * Több helyen van közös játéköra, pl. havonta egyszer a gyermekekkel és a felnőttekkel a szertartások után. Ezek a derűs együttlétek erősítik a kötődést a közösséghez.

Mi lehetne a mi megoldásunk?

Egy lehetséges ötlet:

- * havonta egy hétvégén a hangsúlyt a fiatalokra és a gyermekekre helyezzük
- * szombaton a fiatalok igényein, kérésein lehetne a hangsúly, a napot emberszentelő szertartással kezdenénk, azután beszélgetés, kérdések, közös főzés, kirándulás, kulturális program, filmnézés... Természetesen a gyülekezeti tagokkal közösen, ám
- * vasárnap csak az iskolás gyermekek vasárnapi szertartását tartanánk, amire nem csak a gyermekes családokat várjuk. (Aki ismeri, az tudja; aki még nem ismeri, az megismerheti, hogy ez a rövid szertartás milyen komoly, mély tartalmat hordoz a felnőttek számára is.)

* vasárnap a gyermekek szertartása után egy rövid „vallásoktatás”: egy rövid tartalom az ünnepi időszakról, az evangéliumról, vagy egy történet, ami a „gyermekek nyelvén” hangzik el, utána kézműves tevékenység, beszélgetés, közös játék, ebéd... a programot segítők kapacitásával összehangolva. Ez azt jelentené, hogy a hónapban egyszer szombaton is lenne emberszentelő szertartás, vasárnap viszont csak a gyermekek vasárnapi szertartása.

Ahogy írtam, ez csak egy lehetséges ötlet. A gondolkodás és tervezés még folyik tovább. Várunk bizalommal minden kérdést, észrevételt, ötletet, gondolatot, első érzést, és a másodikat is ☺ Mindent, ami felmerült bennetek a sorok olvasásakor. Szeretnénk veletek közösen növeszteni, táplálni ezt a jövő számára fontos irányt. Ha a tavasz és a nyár során elég meleget, fényt és tápanyagot tudunk ennek az ágacskának adni, akkor talán az első gyümölcs majd megjelenik ősszel, és talán október elején meg is kóstolhatjuk.

Bozókiné Anna

SZÍVÜGYEINK

Szeretnénk megismerni közelebbről egymást és azokat a témákat, életterületeket, amely iránt elköteleződünk. Útjára indítottuk a Szívügyem című rovatot, ahova várjuk írásaitokat a legkülönbözőbb életterületek bemutatásával, amelyek valamiért fontosak számotokra. Az írásokat Radics Helga gyűjti az info@akereszténykozosseg.org e-mail címen.

A bolygók és a Passiótól Virágvasárnapon át Húsvétig tartó időszak

Több hagyományos keresztény egyház hívei a Húsvét előtti negyven napon bűnbánati időszakot tartanak, megemlékezve Krisztus megkísértéséről és felkészülve a Húsvétra. Számunkra a Passió időszaka fekete színével emlékeztetőül szolgál Jézus Krisztus szenvedéseire, szembenezésére a gonoszság legsötétebb mélységeivel – amit aztán a kereszthalál után a feltámadás követ.

Egymással való találkozásaik révén a bolygószférákban lakozó hierarchikus lények az idei évben akár személyesen, akár emberiség szinten mélyebben is élénkítik a sötétséggel, a gonosszal való szembenezés és a felette való győzedelmeskedés lehetőségét, sőt szükségszerűségét. Keresztény emberként most még mélyebben átélhetjük mindazt, amit Krisztus földi élete példaként állít elénk,

különös tekintettel a passiótól a feltámadásig tartó útra, de a csodás gyógyításokra is érdemes gondolnunk.

Januártól kezdve az ún. „nagy sorsbolygók”, a Szaturnusz, a Jupiter és a Plútó sorozatos együttállásai – a passió időszakban a Mars kapcsolódásával – ezekre az átélésekre hívják fel mindannyiunk figyelmét. Az az üzenetük, hogy most minden ember felelőssége nagyobb abban, mennyire tud a világ a feltámadott Krisztus „második eljövetelére”, fokozódó jelenléte felé lépni. Egyrészt a múlt és a sötét, materialista, földhöz kötni akaró erők, másrészt a jövő, a felemelő isteni igazság, hit és bizakodás közötti küzdelem csataterévé válhat akár a külső, akár a belső világunk; mert annak van ideje, hogy a csatákat megvívjuk az elengedések és változások érdekében.

Csodálatos üzenet, hogy épp virágvasárnapon fog együtt állni a Jupiter, a „Főpap” alakja, a hit, a bölcsesség, az agapé-szeretet bolygója a Plútóval, amely a legmélyebb sötétség, gonoszság, hatalom, ám egyúttal a teljes transzformáció, sorsfordítás és uralás, gyógyítás-gyógyulás jelentéseit hordozza. Ha úgy tetszik, ezen a napon a legmagasabb és a legmélyebb találkozik, hogy megváltódhasson bennünk mindaz, ami sötét. Ez az együttállás kihat az egész Passió- és Húsvét-időszakra is. Tekinthejtük akár hitünk próbájának. Ahogyan a régi világot Krisztus megjelenése átváltoztatta, úgy születhet meg mindenkiben ma az új világ, a jövő. Ha tudunk mindezekről a hierarchikus üzenetekről, lehetőségünk van arra, hogy a kísértőket felismerjük, a jóra, magasabbra irányuló gondolatainkkal a lehúzó félelmeket, megrögzöttségeket elengedjük és Krisztus jövőbe hívó erőit szolgáljuk. Az éves sorozat további, hasonlóan fajsúlyos bolygótalálkozásokat hoz, végül éppen karácsonykor a Jupiter és a Szaturnusz együttállásában csúcsonylik ki. Ritka állásokról beszélünk, a tudatos embernek érdemes a figyelmébe emelni őket.

Boros Mária

A téma bővebb kifejtése az Európai Közép tavaszi számában olvasható.

Gyertek velünk kirándulni!

Túráinkat immár hagyományosnak mondhatjuk, hiszen 2019 októbere óta havonta egyszer rendszeresen találkozunk, hogy együtt elmenjünk kirándulni a természetbe. Az Adventtől Húsvétig tartó időszakban jártunk a Budai-hegyekben és a Pilisben. Nem megerőltető sétáinkon gyerekek is részt vettek, részt vehetnek. Mindig tudjuk a résztvevők teherbírása szerint módosítani az útvonalakat. Örvendetes, hogy eddig az időjárás is a kegyeibe fogadott bennünket!

Az elkövetkező időszakban is szép utak várnak bennünket – annál is inkább, mert a tavasz, a természet újjáéledésének időszaka talán a legszebb évszak a természetjárók számára. Az ünnepek és a sok-sok szép egyéb program miatt most inkább a hónap második felére csúsznak a kirándulós napok.

Április 26., vasárnapra hosszabb, tartalmas programot tervezünk. A gyermekszertartás utáni rövid falatozást követően egy kaptárlátogatásra indulunk (a helyszín még kiválasztásra vár); ennek időtartama kb. egy óra. Utána pedig egy könnyű túrával koronázhatjuk meg az élményeket a Budai-hegyekben. Izgalmas és érdekes programok gyerekek-felnőttek egyaránt, főpróbája lehet az ősztől tervezett családi vasárnapoknak!

Nem kevésbé vonzó a májusi kirándulásunk. A bécsi keresztény közösség-beli barátaink javaslatára Budapest és Bécs között félúton találkozunk május 21-én, Mennybemenetel napján, hogy Győr környékén a természetben egy közös sétával emlékezzünk arra, hogy a feltámadott Krisztus, az Elemek Ura az Ég magasságaiba és a Föld mélységeibe növekedve áthatott minden teremtményt, miközben a tanítványok úgy érzékelték, mintha eltűnne a felhőkben. A program részleteiről külön levélben adunk tájékoztatást.

Június 20-án pedig egy „évváró” kirándulásra indulunk – jelenlegi terveink szerint Cserhátsurányba, ahol a tóparton piknikezve, a környéket felfedezve búcsúztatjuk az ősztől tavaszig tartó időszakot, hogy aztán júliusban, a nyári táborban ismét találkozzunk.

Kövessétek figyelemmel a faliújságon is meghirdetett túráinkat. Aki személyesen, e-mailben szeretne értesítést kapni, de még nem iratkozott fel, itt jelezheti szándékát: info@akereszténykozosseg.org

Augusztusi csillagnézés

Ha igény lesz rá, az augusztus sem telik el közös kirándulás nélkül. Augusztus 10-11. köztudottan a Perseidák „csillaghullásának” csúcsideőpontja. Ugyanakkor megfigyelhető lesz a Jupiter és a Szaturnusz bolygó egymás közelében az esti égbolton. A Mátrában lévő Ágasvár kiváló megfigyelőhely a fényszennyezés hiánya miatt. Ide tervezek utat (vagy ha ez telítve lesz, másik helyet keresünk). Az ágasvári turistaházban két éjszakát töltünk, és a tiszta égbolton reménykedve együtt ismerkedhetünk a csillagos égbolttal és a Mátra szépségeivel. Itt egy egyszerű turistaházban lehet megszállni 2-4-ágyas szobákban, 4-5000 Ft/fő áron (IFA-val együtt), és egyszerű ételeket fogyasztani. A turistaházhoz csak kb. 1 órás gyaloglással lehet eljutni. Mielőbb szeretném felmérni, hogy van-e érdeklődés erre a programra, ezért kérem, hogy akit érdekel, írásban jelezze ezt legkésőbb április 30-ig a borosmaria.bp@gmail.com címen.

Boros Mária

KÖZELGŐ ESEMÉNYEK

KONFIRMÁCIÓ

Az egyéni életútját kezdő fiatal a konfirmációban találkozhat Krisztussal, a lélek bensőjének vezetőjével, aki kíséri őt az élet örömein és szenvedésein át. Ebben az évben 11 fiatal készül arra, hogy a konfirmáció szentségét fogadhassa. A szertartás és az ünnepség tervezését megnehezítették a rendkívüli helyzetből eredő bizonytalanságok. A részletekről április 9. után tudunk értesítést küldeni e-mail körlevélben.

Konfirmációra készülő nyári tábora

A konfirmáció szentségét a 14 éves fiatalok fogadják közösségünkben, amit egy éves felkészítési folyamat előz meg. A felkészülést minden évben egy nyári táborral kezdjük, ahová az ország több pontjáról érkeznek a gyermekek.

Várjuk **2020. július 13-19-ig Ispánkon a 2006 Húsvétja és 2007 júniusa között született** gyermekeket, akiknek szülei a Keresztény Közösségben kérik a konfirmáció szentségét gyermekük számára.

További tájékoztatásért forduljatok Bozókiné Annához: tel. +36 20 463 4163 e-mail: botean68@gmail.com

A konfirmációra készülés margójára

A mostani körlevélben több területről írtam, ahol szintén az alábbi vagy hasonló kérdések merülnek fel: Hogyan tovább? Hogyan lehetne még jobban, mélyebben, tartalmasabban csinálni valamit? Mi az, ami ma működőképes? Ilyen a konfirmációra való felkészülés folyamata is, amelyben meghatározó tényező, hogy a szülők és gyermekek már a konfirmációra készülés előtt is rendszeresen jelen vannak-e a közösségünkben és kapcsolódnak-e hozzánk. Ha ez a kapcsolódás nem jön időben létre, az mindenkinek megnehezíti a konfirmációhoz vezető utat, és akadályává is válhat a konfirmációnak.

Azokat a családokat, akik a Keresztény Közösségben kérték a keresztlőt a gyermekük, gyermekeik számára, személyesen keressük meg a felkészülési folyamat első lépését jelentő nyári tábor előtt. De vajon tényleg ez az első lépés a konfirmációra való készülésben? Vagy már sokkal korábban elkezdődik, elkezdődhet ez a folyamat?

A tapasztalat azt mutatja, hogy azok a gyermekek, akik rendszeresen átélik az iskolás gyermekek vasárnapi szertartását (akár nálunk volt a keresztlőjük, akár nem), azok ismerik a közösséget, a felnőtteket, gyermektársaikat és a papokat. Ez biztonságérzetet nyújt nekik, és így számukra természetes, hogy az általuk már

ismert folyamat halad tovább a konfirmációra készüléssel, amiben szívesen részt vesznek.

Közösségünk sajátossága, hogy a tagok, érdeklődők az ország számtalan pontján élnek. Rendszeres szertartásokra viszont szinte csak Budapesten van lehetőség, néhány alkalommal az évben Ispánkon és Szombathelyen is, illetve a nyári táborokban. Nem könnyű megoldani, hogy a távolság, és az egyre sűrűbbé váló programok között a családok messziről rendszeresen eljussanak a szertartásokra. Mégis talán tudunk egy kis lépést tenni. Talán a figyelem segíthet ebben. Talán ki lehet azt tűzni, hogy az évben, például négy alkalommal felutazunk egy hétvégére, és ismerkedünk a szertartással, a vallási hangulattal, a közösséggel... Nem túl sokat és nem túl keveset vállalni. Annyit, amennyi még bírható, ám a figyelmet, a kapcsolódást megtartja. Könnyebb lehet akkor egy olyan folyamatba belépni a gyermeknek, ami a konfirmáció felé vezet. És ha valakinek szállásra van szüksége, mert az oda-visszautazás nem tehető meg egy napon, az bátran keressen minket ez ügyben is. A kápolnában van erre is lehetőség.

Bozókiné Anna és Silye Imre

Családos nyári tábor: „Az elkötelezettség sorsalakító esszenciái” Én a közösségben – A közösség jelentősége az életben

Az elkötelezettség a témája közösségünk családos nyári táborának.

Idén is Nemesvámoson, a Balaton közelében töltünk el egy hetet július utolsó teljes hetében. Érkezés: 2020. július 21-én, kedden délelőtt, elutazás július 27-én, hétfőn reggel. A helyszínt a Fehérlófia Waldorf Iskola biztosítja, szállásunk a Pajtaszálló és az iskola tantermei lesznek, sátorozni az iskola kertjében lehet majd.

A családos tábor vidám együttlét, ahol tartalmas beszélgetések, feltöltő euritmia, sok játék, kirándulás, reggelenként emberszentelő szertartás, este kultikus zárás, az iskolás gyerekek vasárnapi szertartása, ministrálás tanulásának lehetősége és még mások várnak Benneteket. A közösségünkhöz régóta csatlakozóknak egy pihentető és tartalmas együttlétet nyújt. Annak, aki most szeretné megismerni a közösséget, kellemes, kötetlen ismerkedésre ad lehetőséget. Kisgyermekeseket, nagyokat, egyedülállókat és családosokat egyaránt várunk. A jelentkezéseket 2020. július 1-éig kérjük. A részleteket a honlapunkon is közzétesszük majd. Szükség esetén támogatás kérhető. További tájékoztatás kérhető a programról és a jelentkezés feltételeiről az info@akereszténykozosseg.org e-mail címen vagy a 70-338 7079 számon.

Jelentkezzetek, az elköteleződés a segítséget is magával hozza!

Szeretettel várunk Benneteket!

Radics Helga

Rendszeres csoportmunkák és közösségi beszélgetések

A rendezvények hatósági tiltásának időszakában elmaradnak a rendezvényeink. A szertartásokat megtartjuk, amíg engedik a rendelkezések.

Az evangéliumkör beszélgetésekről a 35. oldalon írtunk.

Sorsösszefüggések

Rudolf Steiner „A karma megnyilvánulásai” című előadássorozatából olvasunk egy-egy részt, és beszélgetünk a tartalommal kapcsolatos gondolatainkról, a felmerülő kérdésekről. Ez a rendezvényünk is teljesen nyitott, bármikor lehet csatlakozni.

„A béke arca”

„A béke arca” olvasóköri folytatja Vlagyimir Szolovjov műveinek olvasását és lényének megismerését. A további időpontok a programismertetőnkben találhatóak. Az olvasókörhöz bármikor lehet csatlakozni, minden érdeklődőt szeretettel várunk. Érdeklődni lehet Nagy Ágnesnél vagy Vincze Zsuzsánál:
vinczezsuzsanna@yahoo.com

Biodinamikus Föld-művelés

Minden hónap első szombatján 16 órától 18 óráig a biodinamikus Földművelésről szóló beszélgetésen lehet részt venni a Nádor utcai kápolnánkban. Bárki csatlakozhat. Érdeklődni lehet Lóránt Lászlónál, tel. 20-994 8361

Nyitott kapu

A „Nyitott kapu” beszélgetésekkel új kezdeményezéseknek nyitunk teret. Beszélgetünk különböző életkérdésekről, korunk kihívásairól. Hallhatunk egyéni beszámolókat egy közösségi utazásról vagy eseményről. Aki szeretne beszámolót tartani, vagy érdeklődik egy téma iránt, az jelezze ezt az egyik papnak. Örömmel fogadunk minden kezdeményezést!

Életutak

Minden ember életrajza egyedi és mégis magában rejthet általános emberi tapasztalatokat, amelyeket nagyon értékes megosztani egymással. A közösségünkhöz tartozók mesélhetnek saját életútjukról vagy hallhatnak egy másik ember életrajzáról.

A munkatársak találkozójáról a 35. oldalon lehet olvasni.

**Az első Goetheanumban alapított Keresztény Közösség
magyarországi gyülekezete újra jogosult fogadni a befizetett
személyi jövedelemadó EGYHÁZI 1%-át**

Kérjük, támogassátok közösségünk sokrétű tevékenységét a rendelkezéseikkel, és ajánljátok ismerőseiteknek is! Emellett további 1%-ról lehet rendelkezni egy civil szervezet (alapítvány, egyesület) javára.

**Keresztény Közösség Egyház, Mozgalom a vallási megújulásért
Technikai szám: 1926**

A papok elérhetősége:

Bozókiné Tengely Anna
3200 Gyöngyös, Lehel utca 18.
Mobil telefon: 20-463 4163
botean68@gmail.com

Silye Imre
1038 Budapest, Templom utca 44.
Tel.: 1-200 2889, mobil: 20-440 9717
imresilye@web.de

Szertartásokra jelentkezés, hírlevélre feliratkozás és tájékoztatás:

info@akereszténykozosseg.org

Megújult a honlapunk: <http://akereszténykozosseg.org>

Címünk: 1051 Budapest, Nádor u. 34. I/1.;
Telefon irodai napon, csütörtökön: 1-311 4300

A Keresztény Közösség Egyház számlaszáma:
MagNet Magyar Közösségi Bank 16200106-00083373